"A wise man's understanding is employed about the duties of his station, and his heart is in his work; it is his delight; he does it earnestly, and he therefore learns to do it skilfully, as a man who uses his right hand. But a fool employs no contrivance, because he is heartless as to every good thing; he understands any subject better than his own profession, and any ones duty better than his own. Thus he goes about his work, so to speak, in a left-handed manner, and makes nothing of it. Indeed, men of this intermeddling and conceited disposition discover their ignorance and folly on every occasion; they cannot take a journey, or walk abroad, or enter into conversation, but they run into such gross and evident errors, or engage in such disputes and projects, as expose them to everybody, for they have not wisdom enough to conceal their own emptiness and mischievous disposition."

Though I am not personally acquainted with the worthy gentleman who lives at the Breede-river, and signs himself XX-XX., yet I have been favored with several of his communications, and as he is, I believe, too generous and too worthy in character to be offended at what I feel it my duty to say as a landed proprietor and a retired officer from India, I shall proceed.

The writer XX-XX expresses himself under great obligation to "Indian Export" for his two papers under that signature—I shall leave the Merchants of Cape Town to settle the amount of obligation on the part of the Cape Public, but I may here express the hope that if "Indian Export" favors the public with his "ideas on the present state of the Colony," as desired by XX-XX, that he will acquite a smattering of local information in the first instance, to prevent his falling into sad mistakes.

If XX-XX had resided for some years at any out-station of either of the three Presidencies of India, perhaps he would feel as I have done since my residence in this Colony, that independent of the langour and misery of an Indian climate, privation, ignorance, and superstition were an hundred-fold more abundant there than here.

It has been well remarked by a Philosopher, "that he was never less alone than when alone," but if the residence of XX-XX at the Breede River is involuntary, I sincerely pity his misery; if voluntary he can easily remove himself to a spot more suited to his mind. But it will be a noble object and occupation for XX-XX to stir himself and endeavour to dissipate a portion of the ignorance and superstition around him by argument, action, and example.

XX-XX's description of his situation would certainly rather deter any retiring Indian from locating himself at the Breede River, than the contrary, but as to "worn-out veterans" who the good man would wish to draw to this Colony, I am of opinion they had much better stay away.

To those of the Indian service, however, who have any serious intention of becoming Colonists, I can distinctly state that I have found every expectation connected with climate, capabilities of the country, and prospects for my family more than answered, and that I pronounce a thousand blessings upon the chances and circumstances which brought me here, nor would I exchange my condition for that of the highest station which the Indian service could offer. It does not become a man to speak of his own doings, but I trust that I have not been less active than my neighbours, and that I cannot be quoted in proof of the assertions of "Indian Export."

I should certainly hail with joy any pleasing Indian Families, who might desire to settle on an estate considerably larger than that which "Indian Export" has divided, and possessing capabilities of pleasure and profit equal, I believe, to any in the Colony; but those who come should bring with them a spirit capable of rousing itself to overcome difficulties and to endure some privations, in return for which they will breathe a pure air, and have excited within them, probably, feelings of independance and joyous exhilaration which in the happiest moments of an Indian service were never experienced.—However, "Man proposes, God disposes" has been well observed. "We cannot expect stability in any thing on this earth, and to expect happiness without alloy in any situation is vanity. I firmly believe that the Cape of Good Hope, is superior in most of those points which an emigrant from India would desire to any other of our Colonies.

As to the value of landed estates in this Colony, I beg to caution any intending settler against the mistake of calculating by extent in acres. I well know the circumstances attending the purchase of XX-XX. Mr. *Hopley, Jr.*, sworn surveyor of the District, sold this piece of land to the present proprietor for £100, payable in 10 years by instalments of £10 each—Mr. H. sold the land because he could make no use of it, and XX-XX bought it without any knowledge of the place and without having ever seen it, the land being about 40 miles distance from his own residence, and not far from the Missionary Institution of Elim.

As there is no house or building on the land, (there having, I believe, been burnt down), it is evident, supposing XX-XX to be right in his premises, that an estate here is of little more value than that of the buildings upon it, that he has made a dear not a cheap purchase.

Again, XX-XX is certainly mistaken in stating that droughts do not occur till after the grain is ripe—I have not heard of any loss from this cause in my immediate neighbourhood, but I believe the dry weather this year prevailed before the grain was found in the ear.

The harvest here, I am happy to say, is not only fair but abundant, and I trust it is generally so throughout the Colony.

The notice regarding labor both of XX-XX and "Indian Export" require some observation.

Labor is not dear or scarce in this part of the Colony, except at certain seasons of the year; and if those who ought to labor would do so, and the practice of more extended and varied cultivation was established through the summer months this would be less felt. But let us consider—here we have a worthy English gentleman, who is stated by "Indian Export" to be an abhorrer of slavery and slave labor, and residing not far from a Missionary Institution, unable to obtain a single Hottentot servant. I have his own confession in writing, *that for want of servants his crops were destroyed by wild cattle—his corn reaped at a previous harvest, at great expense, was lying unthrashed for want of people in June 1834—that he could get no one to plough for him, that the Jackalls took his sheep from the kraal, and his dearest domestic ties were obliged to do the household drudgery; all from want of servants!!!*

As, however, "Indian Export" has drawn an inference that a Colonist at the Breede River has to work seventeen hours in the twenty-four for the necessaries of life, which does not appear in XX-XX.'s letter, and may therefore be a gratuitous assertion of "Indian Export." It is possible that XX-XX. might have urged his servants, when he had any, to a longer period of labour than any that I ever heard of in this Colony, 10 hours in the 24 being, I believe, the utmost that any master has exacted or expected.—But it is impossible that XX-XX. can have required this exertion, because, being in the appointment of Government Resident at Sebastian's Bay, and drawing, until lately, a salary of £200 (now 150) from the Public Revenue, his necessities could never have required such unreasonable labour.

With regard to the latter part of XX-XX.'s letter, and that of "Indian Export," commentary thereon, as my communication is already too long for the columns of a newspaper, I must conclude, by wishing a speedy and plentiful emigration of Indian families, and join my sentiments with hearty sympathy in the concluding paragraphs of both writers.

SAMUEL PARLEY,

One of His Majesty's Justices of the Peace for Swellendam District, and Member of the Agricultural Societies of Cape Town and Swellendam.

Kleyn River Valley,
Saturday Dec. 13, 1834.

P.S.—Since writing the above I have this afternoon had the Hottentot, *Pontac*, before me.

His statement is as follows:—On the 28th of November, after leaving my estate, he went to a woman with whom he cohabits, living at the place of a Mr. Michael De Kok, the brother of the Field-Cornet De Kok. of Karn Melks River—he remained there until the 1st of this month, when he went to Mr. Cloete's house at the Kleine Rivers Mouth, where his uncle, a man of the name of Pontac, lives, being a servant of Mr. Cloete, and in charge of the house. That on Monday, the 8th, he went along the sea shore, in company with a man of the name of Andries, to the house of a man of the name of Stoffel, a servant and herd of Mr. Paul Roos, at Fransche Kraal, on the sea shore, to the south of my estate;—that he got to this house about sun-set on Monday, and remained there all night; and that on Tuesday, at 8 o'clock, A.M. he set out to return to Mr. Cloete's house, in company with Andries above mentioned, a Hottentot servant of Mr. Cloete, and that he had been no where else.

On my stating to him that I had information from a herd, of his having been seen on the downs on Tuesday night, he then stated that he had slept in the bush on Mr. Cloete's estate Bavian's Fonteyn;—on my asking him why he did so, he said, because it was late when he got there. Now, the distance from Stoffel's house to Bavian's Fonteyn, is only an hour's walk, and the man declared he left Stoffels at 8 o'clock, A.M.; when he arrived, therefore, at Bavians Fonteyn, it could not have been late. The man then said that he went into the bushes of Mr. Cloete's estate to search for wild honey!

Now Tuesday night is the night on which the Merino sheep was stolen from my kraal, and Bavians Fonteyn cannot be less than 8 miles from my house. I have already mentioned the foot marks across the sandy plain direct to my house, which path also any one would take coming from the direction of Bavians Fonteyn to my house. The dog is a very old one, and incapable of journeying fast; and as long as the man worked with me, was his constant attendant in the field or barn wherever he worked; I do not, therefore, conceive it probable that the dog would have come to my premises, a distance of 8 miles, in the middle of the night, leaving his master at Bavians Fonteyn, had he slept there.

As, however, I cannot, at present, bring any proof of the sheep having been stolen by Pontac it must pass over.

Here is an active-bodied young man, in the time of harvest, when every one's services are urgently required, wandering about over estates, night and day, acknowledging and trespassing in search of wild honey, and lying under pretty strong presumptive evidence of being a sheep stealer, from a master who would have given him constant honest employment, and liberal food and wages!!!

It is awful to contemplate such an example of what is called freedom to the liberated 80,000 slaves at the end of their apprenticeship. S. P.

I have omitted to state that the wages and food I have always given have been as follows:—

8 Rds. to the man per month,
1½ lb. of wheaten bread per day,
1 lb. of fresh meat, beef or mutton, per ditto,
1 lb. of Rice per week,
½ lb. of sugar per week,
2 ounces of unmixed coffee per ditto;

with Indian corn soup, and an allowance of wine according to the season and work.

Every man's wife, if she chooses to assist in weeding the garden, field, or other light work, has also

1 lb. of bread per day,
½ lb. of fresh meat per ditto,
½ lb. of rice per week,
4 ounces of sugar per ditto,
1 ditto of coffee per ditto,

and a gown, a shift, a handkerchief, every year; and a shawl if they choose to remain two years, with occasional presents of money.

From the "Graham's Town Journal," Dec. 11, 1834.

We have on a former occasion stated an opinion which prevailed, to the effect that the murder of the trader Purcell would not have been committed unless the perpetrator of the deed had been instigated thereto by Caffer Chief, Hintza; and subsequent events are strongly confirmatory of this opinion. Finding that this atrocious act has been tamely submitted to, he is now less squeamish in declaring his hatred and contempt of the colonists, and he has even gone so far as to menace the missionary who resides amongst his people, and to declare that no trader shall be tolerated within his territory. It may very coolly be argued, that he has an unquestionable right to do so if he see fit; and our good friends in Cape Town, or London, may talk most fluently and sagaciously of national rights, of humanity, and of justice. But we would say to such deep politicians, does the law of nations connive at murder? does humanity bar the road to civilization—close up the avenues of knowledge—shut out the light of the gospel? Does justice refuse redress for injuries inflicted, permit robbery in the face of the day, and at last allow the sufferer to be driven forth without explanation, and still less without any atonement? When they have disposed of these queries, then let them reflect a little on the evident tendency of a vacillating policy in shutting that door, which has been opened with so much difficulty by our traders and missionaries into central Africa—of utterly ruining a trade which tends so directly to benefit the natives, the colonists, and the mother country; and which must, instead of softening or removing, perpetuate those deadly feuds arising from the predatory incursions of demi-savages into the colonial territory.

We now, for the present, quit the subject—we have stated it fairly and fearlessly—we call for enquiry into the various allegations we have set forth—and we demand that relief which we have an unquestionable right to expect from a humane and paternal Government.

PUBLIC MEETING.

On Tuesday, the 2d inst., pursuant to public notice, a general meeting of the inhabitants was convened at the New Freemason's Hall, Graham's Town, for the purpose of taking into consideration the best course of proceeding, in consequence of His Excellency the Governor's public declaration that the Bill for the suppression of Vagrancy lately passed by the Legislative Council, "would materially injure the Colony, not only in the opinion of His Majesty's Government, but of the British Nation." The Meeting was numerously and respectably attended, many having come from a distance of upwards of 30 miles for no other purpose than to be present at the discussion. Mr. John Bailie was unanimously called to the chair, and the following resolutions were adopted:—

Resolution 1st.—That at a late Public Meeting of the inhabitants of this district, a Memorial was addressed to His Excellency the Governor and the Legislative Council, representing the insecurity of property under the existing laws, and praying that the draft of an Ordinance which had been submitted to the Council by His Excellency the Governor might be passed into a Law.

2d.—That it appears from the published proceedings of the Council that an "amended" Bill was adopted by a majority of the Council.

3d.—That the Colonists cannot justly be held in any degree responsible for the substitution of the "Amended Bill" for the Ordinance proposed by His Excellency the Governor.

4th.—That whether the said clauses, introduced by the Council, are justifiable in the present state of the Colony or not, is a question which this Meeting is not called upon to discuss. The Legislative Council in this Colony being so constituted, that the interests of the Colonists ought not, in any case, to be prejudiced by its proceedings.

5th.—This Meeting, therefore, deeply regrets that His Excellency the Governor should have stated, on explaining the reasons of his dissent from the majority of the Legislative Council upon the third reading of the amended Bill for the suppression of Vagrancy, that he feared the Council, having enacted some of the clauses of that Bill, would essentially prejudice the Colony, not only in the opinion of His Majesty's Government, but of the English nation.

6th.—That the intimation of His Excellency the Governor to the Legislative Council, that the Bill for the better suppression of Vagrancy, which it had just passed, would be rejected by the Home Government, together with the opinion expressed by His Excellency the Governor (as stated in the 5th Resolution), and the communication to Parliament, of statements prejudicial to the Colonial character, on the authority of prejudiced or interested writers, have convinced this meeting that nothing but the long desired concession of a Representative Legislative Assembly, will afford adequate protection to character, life, and property, in this Colony.

7th.—That a Petition be addressed to His Majesty the King in Council, praying for the appointment of a Commission of Inquiry to collect authentic information, and to report to His Majesty their opinion, whether the Cape Colonists may be safely entrusted with the power usually conceded to a Colonial Representative Legislature.—*Graham's Town Journal. Dec. 11, 1834.*

TO ADVERTISERS.

THURSDAY next, being Christmas Day, Advertisements for the Paper of Friday will only be received at this Office until Wednesday Afternoon at Six o'Clock.

SALE OF DRAUGHT OXEN.

AT the Sale to be holden on the 3d of January, 1835, at the Place of Mr. *Marthinus Theunissen, Wz., Koeberg*, will also be offered for sale 24 Draught Oxen of Bastard Fatherland breed, well worthy the attention of the Public.

D. J. MALAN.

Hottentot's Holland, Dec. 19, 1834.

ABSCONDED,

IN the beginning of this Month, my Apprentice *Adriaan* 18 years of age; he is of a brownish color, middling size; was in the service of Mr. *J. van Schoor*, and has large squint eyes.—It is supposed that he harbours himself in the vicinity of Cape Town.—Whoever lodges him in Prison will be handsomely rewarded, and those harbouring him prosecuted.

Dec. 22, 1834. C. FISCHER.

DIED, at Stellenbosch, on the 6th November last, Mr. *Johannes van Niekerk*, Sen., at the age of 67 years and 7 months, deeply lamented by his Widow and Children.

DIED, on the 19th December, our youngest dearly beloved Child, *Adolph Karls*; he was but two months the object of joy and hope of his now deeply affected Parents.

C. F.,—& C. M. FAURE,—JURITZ.

Burg-street, No. 20.

CAPE TOWN,

Edited by P. A. BRAAND, Zonnebloem.—Printed and Published by the Proprietor, P. A. BRAAND, No. 4, Wale-street.

Bibliotheca Australiana

Deze Courant wordt elken Vrydag Ochtend uitgegeven aan het Publicatie-Kantoor No. 4, Walestraat, en des Zaturdags met de Post naar alle de Buiten-Distrikten verzonden.

Prijzen van Inteekening.—*In de Stad, per jaar*, 16 *Rds.*; *per kwartaal*, 4 *Rds*—In de Buiten-Distrikten, *per jaar*, 19 *Rds.*; *per kwartaal*, 4 *Rds.* 6 *Sch*—*Voor eene enkelde Couvant* 7 *Pence.*—*Elk Kwartaal moet voor uit betaald worden*

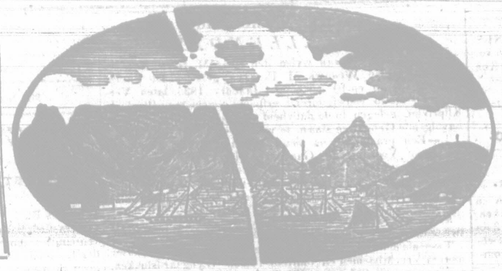

Published at No. 4, Wale-street, Cape Town, every Friday Morning, and dispatched to the Country Districts by the Post on the same Day.

Terms in Town, Rds. 16 per Annum; in the Country, (including Stamps and Postage,) Rds. 19 per Annum.—For a single Paper, 7d.

☞ *Subscriptions and Advertisements to be Paid in Advance.*

De Zuid-Afrikaan.

Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agetur.—VIRGIL.

DEEL V. VRYDAG DEN 26 DECEMBER, 1834. No. 256.

Meesters Bureau, Kaapstad den 18 Dec. 1834.

EDICT.

DE naaste Bloedverwanten en Crediteuren van wylen *Jacob Phillippus Facolyn Gous*, laatst van het Kaapsche District worden verzocht kennis te nemen, dat de gem. *Jacob Phillippus Facolyn Gous, ab intestato* is overleden en dat eene Byeenkomst van de naaste Bloedverwanten en Crediteuren van den Overledenen, en nagelatene Wedawe *Anna Gysberta van Schalkwyk*, en alle anderen dien zulks mogt aangaan, zal worden gehouden ten overstaan van den Meester van het Hooge Geregtshof, in de Groote Jury Kamer, in de publieke Gebouwen, Kaapstad, op Zaturdag den 31 Jan. aanst. des morgens ten 10 uren precies; en alle soodanige personen als voormeld, worden by deze verzocht, op den tyd en plaats voormeld tegenwoordig te zyn, om dan en aldaar Brieven van Administratie te zien verleenen aan zoodanig Persoon of Personen als dan door den gem. Meester zullen worden aangesteld, tot dative Executeur of Executeuren des Boedels van zoodanig overleden Persoon als voormeld, en tot dative Voogd of Voogden van de minderjarige Erfgenamen van den Overledenen.

CLERKE BURTON, Meester van het Hooge Geregtshof.

Meesters Bureau, Kaapstad, den 18 Dec. 1834.

EDICT.

DE naaste Bloedverwanten en Crediteuren van wylen *Catharina Hendrica Barnard*, laatst van het Distrikt George, worden verzocht kennis te nemen, dat de ges. *Catharina Hendrica Barnard, ab intestato* is overleden, en dat eene Byeenkomst van de naaste Bloedverwanten en Crediteuren van den Overledene, en nagelatene Man *William McCormick*, en alle anderen dien zulks mogt aangaan, zal worden gehouden ten overstaan van den Resident Magistraat, op zyn Bureau te George, op Woensdag den 4 February aanst. des morgens ten 10 uren precies; en alle soodanige personen als voormeld, worden by deze verzocht, op den tyd en plaatst voorm. tegenwoordig te zyn, om dan en aldaar eenig Persoon of Personen door soodanigen Magistraat te zien verkiezen, ter approbatie van den Meester van het Hooge Geregtshof, als bekwaam en geschikt om door den gem Meester te worden aangesteld tot dative Executeur of Executeuren des Boedels van zoodanig overleden Persoon als voorm.

CLERKE BURTON, Meester van het Hooge Geregtshof.

Meesters Bureau, Kaapstad den 18 Dec. 1834.
In den Boedel van wylen HESTER ROSSOUW, *door de voormalige Weeskamer geadministreerd.*

EDICT.

DE naaste Bloedverwanten en Crediteuren van wylen HESTER ROSSOUW, laatst van de Paarl, in het Distrikt Stellbosch, worden verzocht kennis te nemen, dat daar PAUL JOHANNES ROUX, Paulz. die tot Dative Executeur van den Boedel van gem. wylen HESTER ROSSOUW is aangesteld, geweigerd heeft als zoodanig te ageren, eene Byeenkomst van de naaste Bloedverwanten en Crediteuren van de Overledene, en alle anderen dien zulks mogt aangaan, zal worden gehouden ten overstaan van den Meester van het Hooge Geregtshof, in de Groote Jury Kamer, in de publieke Gebouwen, Kaapstad, op Zaturdag den 31 Jan. aanstaande, des morgens ten 10 uren precies; en alle zoodanige personen als voormeld, worden by deze verzocht, op den tyd en plaats voormeld tegenwoordig te zyn, om dan en aldaar Brieven van Administratie te zien verleenen aan zoodanig Persoon of Personen, als dan door den gem. Meester zullen worden aangesteld tot dative Executeur of Executeuren des Boedels van zoodanige overleidene Persoon als voormeld, in de plaats van gem. PAUL JOHANNES ROUX, PAULZ.

CLERKE BURTON, Meester van het Hooge Geregtshof.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP MORGEN den 27 dezer, 's morgens te 11 uren, zal de Ondergeteekende, (indien niet vooraf uit de hand verkocht,) publiekelyk aan den meestbiedenden op drie paayen doen verkoopen, zyne plaats met de daaropstaande Windmolen kompleet, gelegen annex de plaats van den Wel-Ed. Heer P. G. BRINK.

S. HEUSER.

Rondeboschje den 26 December 1834

STELLENBOSSCHE

SPIRITUS MAATSCHAPPY.

GEWOONE Vergadering van het Committee op VRYDAG den 9 Jan. aanstaande 's morgens te 9 uren precies, in een der vertrekken van de Stokery, te Stellenbosch.

P. H. FAURE. Sec.

DE Ondergeteekenden, als daartoe behoorlyk door de Eigenaren van het Turf Clubhuis alhier, gekwalificeerd, zullen omtrent het einde van de aanstaande maand January, (de dag en datum nader te bepalen,) publiek by den op en afslag doen verkoopen, het welgebouwd Turf Clubhuis, met twee daaraanex gelegene Gebouwen, zynde in het beste gedeelte van dit Dorp gesitueerd, en geschikt tot den handel, enz.

J. A. MADER.
P. J. VAN DER BYL.
P. A. CLOETE.

Stellenbosch, 22 Dec. 1834.

PUBLIEKE VERKOOPING,

Zonder de minste Reserve, aan Eerste Rivier.

DE Ondergeteekenden zullen op Maandag en Dingsdag den 5 en 6 January 1835, eene publieke Verkooping houden, ter plaatse "Vergenoegd," gelegen aan de Eerste Rivier, in dit District, van een gedeelte der Nalatenschap van wylen den Wel-Ed. Heer J. C. FAURE, Sr. bestaande in

BOUWGEREEDSCHAP, als:

Een nieuwe Ossenwagen, een 3-legger Wagen, twee ordinaire ditto, een Molwagen, een Kapwagen, een nieuwe Tentkar, twee andere Karren, Leeren, Jukken en Touwen, Ploegen, Eggen, Blaasbalgen, Aanbeelden, en andere Smidsgereedschappen, een Koornharp, Mudden en Kafzakken.

KELDERGEREEDSCHAP, als:

8 Mooye Stukvaten van blaauwe duigen, inhoudende 6 leggers nat, 10 Stukvaten in soorten, kajatenhouten Kuipen, Leggers, halve dito, Pypen, Kwartpypen, Anem, halve dito, 80 leggers Wyn, van 1, 2, 3, 4 tot 5 jaren, en welke als besuitende eene zeer goede kwaliteit, aan worden aanbevolen, twee Brandewynsketels, Kranen, enz. enz.

HUISMEUBELEN van alle soorten, als:

Tafels, Stoelen, Ledikanten met en zonder behanggels, Kastels, Spiegels, vederen Bedden met derzelver toebehooren, Matrassen, Kleederkasten, Schilderyen, Keukengereedschappen, een Hollandsche Klok die acht dagen loopt, een Barrometer, Glas en Aardewerk, kajatenhouten Karren, Melkemmers, enz. enz.

150 Trekossen, zynde bastaard Europisch ras,
180 bastaard Vaderlandsche Aanteelbeesten, en melkgevende Koeyen met Kalven, de aandacht van liefhebbers wel waardig
1 Opregte Bul, uit eene Vriesache Koe, aangefokt ter plaatse van den Heer MELOK,
1 Opregte Hollandsche Koe, beest door den opregten Bul Jury,
Schapen en Bokken, een span Wagenpaarden, Rydpaarden, en 60 Aanteelpaarden, jonge Hengsten, van bastaard Engelsch ras; een Zuchengst.

De oogst van dit jaar, in Mieten, bestaande in Koren, Garst, Haver, Rog en Hooi.

En eindelyk een groote Scheit, met toebehooren, genoegzaam nieuw, en liggende aan de Mosterdbaai, Hottentots Holland. Zoomede een Voetzegen, groot 40 vademen; en wat verder ten dage der verkooping zal worden aangebragt.

FAURE & KORSTEN, Vendu Adms.

NB. Die boven de 500 Rds. besteden, zullen 1 jaar, en boven de 1000 Rds. 2 jaren crediet genieten, mits passerende eene Obligatie met Borgen, ten genoegen van de Verkoopers, renten dosende 3 maanden na den dag der Verkooping.

VERKOOPING VAN PAARDEN.

OP ZATURDAG den 3 January 1835, zal ter Plaatse van den Heer MARTHINUS THEUNISSEN, aan de Kobergen, voor rekening van den Heer DANIEL JACOBUS MALAN, op een crediet van drie maanden worden verkocht.

Zonder de minste reserve.

30 Jonge Paarden,
5 Muilezels.

Vendu-Kantoor, Stellenbosch, 16 December 1834.

FAURE & KORSTEN, Vendu-Administrateurs.

STELLIGE VERKOOPING,

Van eene Plaats gelegen aan Caledon,

DE Heer ISAAC DE MELANDER, zal stelligelyk aan den meestbiedenden verkoopen, op Maandag den 29 dezer, ten Kantore van my Ondergeteekenden, zyne welbekende en vruchtbare Plaats genaamd 'Leeuwenrivier, naby Caledon, dezelve heeft uitmuntend Zaailand, is geschikt voor allerlei soorten van Vee en heeft genoegzaam Water het geheele jaar door.

Gemelde Plaats blyft echter voor dien tyd uit de hand te koop, en de konditien zyn te vernemen by den Verkooper of by my Ondergeteekenden.

M. C. A. NEETHLING. qq.

Dorpstraat, No. 7, Stellenbosch den 15 December 1834.

NB. Op bovengemelde datum, zullen mede worden verkocht 300 Merino Ooyen.

Oproeping van Crediteuren en Debiteuren.

ALLEN die eenige vorderingen hebben op den Boedel van wylen den Hr. M. STYN, Sen. en nagelatene Wed. M. E. STYN, geboren DU PREEZ, worden by deze verzocht, dezelve binnen drie maanden van heden gerekend, intezenden aan de Ondergeteekenden, terwyl al de zoodanigen die aan den Boedel verschuldigd zyn, by deze worden aangemaand, hunne schuldenen binnen gemelden tyd te voldoen.

A. P. KEYTER,
P. G. STYN. } Agenten.

Swellendam, 12 Dec. 1834.

TE HUUR.—In de Boomstraat No 12, eene gezonde Min. by

G. SCHOLTZ.

In den Insolventen Boedel van MICHIEL DE KOCK.

STELLIGE VERKOOPING.

Van zeer kostbare VASTE GOEDEREN, gelegen in de Tuinen; beste moderne in London gemaakte Huismeubelen, Paarden, Rytuigen, en andere Goederen.

OP MAANDAG den 29 Dec. 1834 en volgende dagen, des morgens, precies ten half 10 uren, (wegens het aantal Perceelen,) zal op last van het Hooge Geregtshof, volstrekt aan den meestbiedenden worden verkocht.

In vier en dertig Perceelen:

Het kostbare en zeer verkiezelyke Eigendom genaamd WELGEDAAN, gelegen in de Tuinen, strekkende zich aan beide kanten uit naar de Residentien van Sir JOHN WYNNE en Kolonel BELL, omvangt met sterke Muren; beneens een groot gedeelte aangrenzend Land, zeer verkiezelyk gelegen om op te bouwen, bekleedende in het geheel tusschen 3 en 4 morgen.

WELGEDAAN bevat een zeer ruim en fraai Woonhuis, geschikt voor eene groote Familie van het eerste aanzien, hebbende onder twee mooye Visitekamers, 24 by 18; eene prachtige Zaal, 27 by 18; een Eetkamer, 24 voet lang, en een Zitkamer, 16 by 15. Deze Kamers zyn allen netjes gevloerd en geblafonneerd, en met groote kosten ingerigt naar den beesten styl en den nieuwsten Engelschen smaak.

Het bovenste gedeelte van het Huis bevat vyf ruime luchtige Slaapkamers, hebbende een zeer aangenaam uitzigt over de Vallei en de Tafelbaai.

De Buitengebouwen zyn zeer talryk en geryelyk, bestaande in een Keuken, Provisiekamers, vier Knechtsvertrekken Koetshuis en Stal, met zeer ruime dubbele en enkele Wyn- en Graanpakhuizen, beneens een zeer groot Pakhuis, 91 by 23, met een kajatenhouten Plat, een annex Pakhuis, 40 by 18, dat met geringe Kosten gemakkelyk kan worden veranderd in een Woonhuis, en eene Achterplaats.

De overige Perceelen verschillen in derzelver grootte, doch zyn verdeeld overeenkomstig een plan dat geïnformeerd is over dit gedeelte van het Eigendom te gebruiken tot het bouwen van Huizen van de tweede en derde soort,—eene klasse huizen welke zeer geweld is tot het bewoonen van respectabele huurders die een bepaald inkomen hebben. De zuiverheid der lucht op deze hoogte der Vallei, de nabyheid van dit eigendom aan de Stad 's Gouvernements Tuin, en de meuigte goede wegen en fatsoenlyke woningen waarmede het omringd is, maakt het misschien, zonder eene enkele uitzondering, de verkiezelykste plek is de Tafelvallei om tot dat einde te gebruiken.

De Koopkondities en gegraveerde Plannen van het Eigendom zyn te bekomen tegen het einde van November, op het Meesters Bureau; aan de Beurs; by den Heer JONES, Vendu-Afslager, op de Parade, en ten Kantore van de Curatoren.

Op DINGSDAG den 30 DECEMBER, 1834.

Zullen publiek aan de meestbiedenden worden verkocht, a de Huismeubelen en andere Goederen in den Boedel, bestaande in de allerbeste Londonsch gemaakte mahonyhouten Stoelen, en Sofas, Etens-, Sofa-, Kaart- en Werktafels, Bufetten, Boekenkasten, Kleeder ditto.

Een Wellutdende Pianoforte, Dam- en ronde Spiegels, Lampen, zeer fraaye Schilderyen met vergulde lysten, sierlyk chitsen Venstergordynen, Brussische Tapyten, Klokken, Vuurschermen en Vuurzers, Ledekanten en Beddegoed, Toilet- en Wachttafels, Zilver- en Plateawerk, Glas- en Aardewerk, Keukengereedschap, enz. enz.

Vyf dienstige Roetspaarden, een verdekt Rytuig, een Wagen, Molwagens, eene Marktkar, een stel Tuigen voor twee Paarden, en een stel dito voor 8 Paarden, Zadels, Toomen, Vatwerk, Keukengereedschappen, Tuingereedschap, enz.

Het grootste gedeelte der Meubelen is in London gefabriceerd, onder de directie van den Hr. HENRY MURPHY, wiens smaak en oordeel in deze dingen by het Publiek wel bekend is.

R. W. EATON.
J. T. JURGENS. } Curatoren.

TE HUUR.

EEN Huis gelegen in de Leeuwestraat, nader Adres by den Heer J. M. HANCKE.

Op Morgen, Zaturdag den 27 dezer,

ZULLEN aan de Pakhuizen van den Heer R. J. JONES op de Parade worden verkocht, verscheiden restanten van facturen, waaronder bruin Aardewerk, gebottelde Ale, Konfyten, enz. enz.

ZONDER RESERVE.

Alsmede 4 kasten Kastoorolie, en eenige balen Bengaalsche Chits.

Thomson, Watson & Co.

TE KOOP,

Aan de Pakhuizen van den Ondergeteekenden.

BESTE Memel en Dantzig Timmerhout, in blokken en planken, Wainscot, Eiken en Stinkhout in blokken, Petersburgsche planken en deelen, beste kwaliteit, 11×3 en 9×3, van 12 tot 22 voeten lang. Alsmede een uitgezocht assortiment Yzer, Koper en Messenwerk, per late aankomsten, en tegen matige pryzen.

E. DURHAM, No. 3 Gravestraat.

SITUATIE BENOODIGD.

EEN respectabel persoon van middelbare jaren, onlangs van Engeland aangekomen, wenscht eene bediening te krygen in een Koopmans Pakhuis of Kantoor, is ook genegen als Engelsche Onderwyzer te ageren, in een huisgezin waar geene kennis der Hollandsche Taal vereischt wordt.—Adres aan A. N. op het Kantoor van dit Blad.

CEDERHOUT.

OP de Commissie Verkooping van de Heeren ELLIOTT & BROTHERS, zal alle Zaturdagen zonder reserve worden opgeveild, eene hoeveelheid Cederplanken en Blokken.

SPAARBANK.

NARIGT wordt gegeven dat de Spaarbank zal worden gesloten, na Dingsdag den 30 dezer, en weder geopend op Zaturdag den 10 January aanstaande.

JOHN CENTLIVRES CHASE, Secretaris.

Kaapstad, 24 December 1834.

TE KOOP.

EEN yzeren Pomp, met omtrent 20 voeten Pyplood, daaraan gehecht om in een put gestoken te worden.—Adres op het Kantoor van dit Blad.

BENOODIGD:

EEN bedaard Persoon die de Engelsche en Hollandsche Talen verstaat, en eenige kennis heeft van rekeningen.

Wegens byzonderheden adressere men zich per missive, aan den Heer ROSE, Commercieele Beurs.

Kaapstad, 23 December 1834.

UIT DE HAND TE KOOP.

TWEE stukken Grond, bevattende omtrent 30 Huiserven, gelegen, het eene stuk over de nieuwe Kerk, en het andere over het Weeshuis, de Koopschat kan op renten blyven.—Indien gem. Erven tusschen nu en den 15 Jan. 1835 niet verkocht zyn, zullen dezelve by publieke veiling worden verkocht.—Adres Kaapstad, Loopstraat, No. 101.

MAATSCHAPPY TER UITBREIDING VAN BESCHAVING EN LETTERKUNDE.

HET Bestuur der Maatschappy ontvangen en gelezen hebbende eene proeve eener beantwoording van de prysvraag, het schoolwezen betreffende, heeft geoordeeld dat het gezegde stuk, hoezeer de schryver getuigt dat hy niet naar den prys wil dingen, ten minste verdient onder het oog van het lezend publiek te komen, als zynde zeer geschikt om tot eene meer volledige beantwoording aanleiding te geven. Het Bestuur is derhalve voornemens, het meergem. stuk in het Tydschrift optenemen, en geeft *by deze kennis van dit plan* aan den onbekenden schryver, zullende zyn stilzwygen, na verloop van veertien dagen, als toestemming aangemerkt, en daarnaar gehandeld worden.

A. N. E. CHANGUION.
Secretaris der Maatschappy.

NU ONTVANGEN PER "KERSWELL."

EEN versche voorraad Plated, Pyp en effen Vierkanten, en eene patente Semi. groote Piano Forte, van het welbekende Huis van Stodart & Zoon," door wien dezelve verzekerd zyn, zynde expresselyk gemanufactureerd voor een Oostersch Klimaat, Piano Forte, Fluit, Viool, Guitar, Violincello en blaas Muzyk, van de laatste en beroemdste zetters; Clarinetten, Fluiten, Oboes, Guitars en Violen van alle soorten, Italiaansche en Engelsche Harpen, Guitar, Viool en Violincello darm en zilveren Snaren, voor gezegde Instrumenten, Piano Forte, Staal en Koperdraat, Gaffels, Stemhamers, Violincello, Tenor en Viool Strykstokken, Muzykpapier en Boeken, Accordions met 5, 6, 7 en 8 Chords, met veranderingen, prachtige en effen Vioolpennen, Staartstukken, Kammen, enz. enz.

Kleder, Haar, Nagel, Tand en Schoenborstels, Scheerkwastjes, eene groote verscheidenheid fancy en effen Wandelstokken, ovale Dolken en Zwaarden.

Alsmede een uitgezocht assortement Reeves & Zoons, doosjes van 9, 12, 18 en 24 kleuren van verw, met Platen en Scheteltjes, Glaasjes, en Laayen Komplect, losse Waterverf, geassorteerde papieren doosjes, geprepareerde Potlooden, Chinasche Verwplankjes en Platen, Teeken Portfolios, enz.

Effen en Musyk Albums van verscheiden grootte, prachtige en effen Blotters, met en zonder Sloten, Kershaws, Lona en Peruviaansche Pennen, met eene groote verscheidenheid Papier, bestaande in 4° gele Wove Post, heet geperst Laid blaauwe Wove, blaauwe Wove Foolscape, dubbel Kroon, Drukdemy, Royal Catridge en Bag-Caps.

N.B. Piano Fortes verhuurd, gerepareerd en gestemd, of in order gehouden, hetzy in de Stad of Buiten, by de enkelde, het kwartaal, ½ Jaar of Jaar, tegen de matigste termen door

E. J. BAILEY   J. F. ASCHEN.

Waar bovengem. artikelen geopend en te koop zullen worden aangeboden tegen de matigste termen, zoodra dezelve ontpakt zyn.

Kaapstad den 23 Dec 1834.

Verkooping van Huisérven, Zonder Reserve.

OP Maandag den 5 January 1835, dadelyk na dat de Erven van het Gouvernement zullen zyn verkocht, zal de Ondergeteekende eenige fraaye Huiserven laten verkoopen, gelegen naast den Heer FRANCIS COLLISON, langs Somersets weg.

G. H. MEYER.

PUBLIEKE VERKOOPING,

Te SWELLENDAM.

DE Executeuren van wylen den Heer M. STYN, Sen. en nagelatene Weduwe M. E. STYN, geboren DU PREEZ, zullen op den 9 en 10 der maand January 1835, laten Verkoopen:—de in eeuwigdurend erfpacht opgemetene Plaats de Kliprivier, gelegen in de nabyheid van het Dorp, waarop de navolgende Gebouwen staan, te weten:—

1.—Een prachtig byna nieuw gebouwd Huis, bevattende een groot Voorhuis met Gaandery, vier groote Kamers, in het front en twee Achterkamers, twee Dispensen en een Keuken, mede met een Kamer daarin voor Dienstboden.

2.—Een nieuw Wynpakhuis met een Wagenhuis daaraan.

3.—Een groot ruim Gebouw voor Dienstboden.

4.—Een groot Gebouw, gebezigd tot eenen Winkel, met twee Stallingen daaraan.

Twee afzonderlyke stukken Tuinland, beplant met allerlei soorten Vruchtboomen en omtrent 10,000 Wyngaardstokken, zynde nu eerst acht jaren oud, in eenen goeden staat.

De Plaats is het geheele jaar door overvloediglyk van Water voorzien en Zaailand voor 10 mudden Graan, kan bewaterd worden, ook is de Plaats zeer geschikt voor Vee.

Dezelve zal eerst in drie percelen en daarna in eens worden opgeveild.

Er biedt zich ook eene goede gelegenheid aan, ter oprigting van eene groote overslag molen waarvoor het Houtwerk van de beste Materialen reeds byna voltooid is.

Verder zal worden verkocht, een halve aandeel in de Plaats de Waagschaal, met goede Gebouwen daarop, gelegen aan de overzyde van Breederivier, grenzende aan de opgemelde Plaats Kliprivier, eene goede gelegenheid ter voorteeling van Spaansche Schapen aanbiedende.—Voorts Huismeubelen van allerlei soort, Kelder en Bouwgereedschappen, Wagens, Karren, Paarden, Aanteelbeesten, 400 Hamels en 40 Ossen; alsmede het Apprenticeschap der Apprenticen, tot dien Boedel behoorende.

A. P. KEYTER, } Agenten.
P. G. STYN,

Swellendam, 17 November 1834.

VERKOOPING VAN APPRENTICESCHAPPEN.

In den Insolventen Boedel van MICHIEL DE KOCK.

OP Dingsdag den 30 December 1834, te 12 uren P. M. zullen stelliglyk aan den meestbiedenden worden verkocht, al zoodanig regt, aanspraak en belang, als de Curatoren in den gezegden Boedel, nu bezitten op de diensten van de volgende 19 personen, die, voor den 1 December Slaven waren, op naam van den gemelden Insolvent geregistreerd, te weten; Hercules, een zeer knappe huisbediende, Floris, een groenteverkooper, Jephta, Francois, Solomon, Diederick, David, Castie, Jammel, Louis, Mina, en hare 5 Kinderen, genaamd Geertruida, Jannetje, Hector, Carolina en Antonetta, Martha, Rosina en Jamila.

R. W. EATON, } Curatoren.
J. T. JURGENS.

2 HUIZEN TE HUUR.

EEN staande en gelegen in de Loopstraat, No. 38, voorzien van een Negotiewinkel met Glazen Kasten, Rakken, enz: en het andere in de Walestraat, No. 15, voorzien van een ruime Stal en Bovenvoerzolder.—Verdere byzonderheden zyn te vernemen, op aanvraag by   N. J. LOTZ,
Langestraat, No. 101.   Makelaar & Agent.

Publieke Verkooping van Huismeubelen, enz. enz.

OP den 5 January 1835, zal aan het Vendu-Kantoor, van den Ondergeteekenden, publiek worden verkocht, verschillende soorten van Huismeubelen, waaronder een fraai Kabinet met zilver beslag, een Bureau met dito dito, een fraai acht dagen loopende Klok, twee groote Spiegels, twee Kloklantaarns, Ledekanten, Stoelen, Tafels, Kasten, Waterhalfamen, Emmers en andere Keukengereedschappen, een foliant Bybel met Platen.—Voorts onderscheidene andere stukken Huisraad; alsmede eene kwantiteit gewilde Negotiegoederen, zonder de minste reserve.

Vendu-Kantoor, Kerkplein, Paarl den 23 Dec. 1834.
P. F. R. DE VILLIERS, Vendu-Adm.

Publieke Verkooping van Negotiegoederen.

OP Dingsdag den 6 January, zal aan de "Vleeschbanks Pont," eene publieke Verkooping worden gehouden, van eene groote hoeveelheid uitgezochte en zeer gewilde Negotiegoederen.   P. F. R. DE VILLIERS, Vendu Adm.

Vendu Kantoor, Kerkplein, Paarl, 23 Dec. 1831.

Publieke Verkooping van extra vette Schapen.

OP den 10 January 1835, zal ter plaatse van den Heer MATTHYS DE JAGER, aan den Tygerberg, eene publieke Verkooping worden gehouden, van 1,500 extra vette Hamels.
P. F. R. DE VILLIERS, Vendu Adm.

Vendu Kantoor, Kerkplein, Paarl, 24 Dec. 1834.

Publieke Verkoopingen van Paarden.

OP den 12 January 1835, zal de Ondergeteekende ter Plaatse van Mejufvrouw de Weduwe BREDENKAMP, aan de Koebergen, eene publieke Verkooping houden, van 80 Paarden, zynde jonge Hengsten en Aanteelpaarden, en op den 15 daaropvolgende ter Plaatse van den Heer P. MOSTERD, achter de Paarl, van 50 dito dito.

Vendu-Kantoor, Kerkplein, Paarl, 24 Dec. 1834.
P. F. R. DE VILLIERS, Vendu-Adm.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP den 29 en 30 dezer, by JAN DE WIT, No. 35, Langestraat, van verscheidene soorten van Negotiegoederen, Kasten, Rakken, Meubelen, enz. enz. alles zonder de minste reserve.

JOHN BLORE, Afslager.

DE Ondergeteekende zal zyn Huis en Erf in de Pleinstraat verhuren, bevattende beneden drie Kamers, Gaandery en Strykkamer, alsmede Keuken en andere Buitengebouwen, en boven vyf Slaapkamers, het water op de Achterplaats geleid, enz   JOSEPH DAY.

OP MAANDAG Morgen, den 29 December zal eene Publieke Vendutie worden gehouden, aan het Huis in de Pleinstraat, van den geheelen voorraad van Handel, bestaande uit Zyden, Satynen, Sarsnet en Linnen, van eene groote verscheidenheid soorten, echte Kant, Muslin, zyden en gasen Doeken, zyden Handschoenen en Kousen, geweefde Handschoenen, dames Schoenen, en eene groote verscheidenheid andere artikelen te veel om te melden.   JOS. DAY.

GOEDKOOP SUIKER,

DE Ondergeteekende heeft te koop beste Mauritius Suiker.   ERNST LANDSBERG.

AAN ADVERTEERDERS.

Daar aanstaande Donderdag op Nieuwejaarsdag *valt, zullen de Advertentien voor het Blad van Vryday slechts tot Woensdag te 4 uren 's namiddags worden aangenomen.*

30. Nieuwe M   8u. 27m. 's Morgens.

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 26 DECEMBER 1834.

IN ons Blad van 9, 12 en 16 dezer, hebben wy aan onze Lezers medegedeeld, het "ONTWERP EENER ORDONNANTIE" ten einde behoorlyk effect te geven aan de voorzieningen der Emancipatie Acte, ter bevordering van nyverheid der geemancipeerde Slaven, enz. op den 3 December 1834, door Zyne Excellentie den Gouverneur aan den Wetgevenden Raad voorgesteld, welke Wet op morgen voor de tweede maal zal worden gelezen. Indien de beste Wetten die waren, die de meeste woorden bevattenden, en de langdradigste zyn, dan voorzeker hebben wy hier een ontwerp, dat ons dat vooruitzigt oplevert. Doch, met de beste en opregtste bedoeling van eenen Wetgever, zyn de omslagtigste en langste Wetten, niet altyd in de uitvoering de beste. Dit leert de daaglyksche ondervinding. Van hier, dat men zelfs Regtsgeleerden dikwyls in opinien over de bedoeling der Wet ziet verschillen over eene en dezelfde Wet en derzelver toepassing. En is dit het geval met Regtsgeleerden dan kan men zulks des te meer verwachten van menschen die geene Regtsgeleerden zyn, en aan wien nogtans de uitvoering der Wet is toevertrouwd. Hierby komt, dat eene langwylige en al te omslagtige Wet, dikwyls hare beste bedoelingen mist, namelyk door niet regt verstaan en begrepen te worden, door diegeenen ten wiens behoeve zoodanige Wet eigenlyk is vastgesteld. Wy gelooven, dat deze aanmerkingen byzonderlyk van toepassing zyn op het onderhavige ontwerp van Wet; en dat die Wet veel korter, duidelyker en meer begrypbaar, of liever, om ons zoo uittedrukken, in eene meer daaglyksche taal kan gebragt worden, zoo dat en Stedeling en Boer en Ambachtman en Apprentice en een ieder dezelve lezende of hoorende lezen, verstaan en begryven kan.

Zoo verre als wy, tot hiertoe, in staat zyn gesteld, met de gevoelens der Kolonisten, over dat "ontwerp" bekend te worden, schynt men onder anderen hoofdzakelyk van gevoelen te zyn, *vooreerst*, met betrekking tot kapittel 1, het judicieele en ministerieele agentschap bepalende,—dat, wanneer er, ingevolge de verdeeling van 25 speciale judicieele Distrikten, ook 25 speciale en gesalarieerde Magistraten, onder de Emancipatie Acte moeten worden aangesteld, dit eene aller verschrikkelyke drukking op dit reeds half geruineerd Land zoude zyn, wanneer die Magistraten uit de Koloniale Schatkist zouden moeten worden betaald, of hunne salarissen van het aandeel dezer Kolonie in de Compensatie penningen zouden moeten worden afgetrokken; en dat men een genoegzaam getal geschikte personen in dit Land onder de Kolonisten zelven zoude kunnen vinden, die, of gratis, of voor een zeer gering salaris, zegt £100 per jaar, de functien van speciale Magistraten, met het getal der acht reeds voor deze Kolonie bestemde en gedeeltelyk reeds uitgekomene Magistraten, zouden willen waarnemen. Men dient hier vooral in het oog te houden, dat, daar de acht Heeren speciale Magistraten, die van Engeland reeds aangekomen zyn of nog zullen aankomen, niet zonder eenige hulp van Klerken, Policie Officieren als anderzins hunne ambten zullen kunnen uitoefenen, de uitgaven voor de ab- en dependentien dier nieuwe posten, verschrikkelyk zullen zyn en buiten twyfel eene som van meer dan £10,000's jaars zullen te boven gaan. Wy hopen dat ons arm Land geen duit zal behoeven te betalen, voor die additioneele posten; want nu reeds is de half zinkende staat der Kolonie voor ieders oogen; en wordt zy niet door afschaffing van alle te veel drukkende lasten in tyds verlost, wie ziet dan niet dat hare geheele ondergang, niet verre meer af kan zyn. Wy maken hier deze uitstap opzettelyk als eene herinnering voor onze Leden van den Wetgevenden Raad. *Ten tweede*, denkt men, dat de manier van procederen, zoo als in kapittel 2 vermeld, veel te omslagtig is, en op eene meer summiere wyze kon geschieden. Een dag zitting in eene week is waarlyk te weinig, *of meermalen als vereischt*, zonder bepaalde dagen opent de deur voor eene al te groote willekeurigheid van eenen enkelen individu, die zonder hooger beroep, regt uitoefent, in het beoordeelen van de noodzakelykheid voor meerdere dagen, en stelt partyen bloot aan veel kosten en schade; veronderstel de dag van zitting op Maandag bepaald; en veronderstel dat op Dingsdag een Apprentice of omgekeerd een Meester eene klagte voor den specialen Vrederegter intebrengen heeft, en veronderstel al verder, dat dit voorvalt in den koornoogst, wynpersen of anderen drukken tyd, zoude het dan geene harde zaak zyn, wanneer de Meester gedurende zes dagen van de diensten van den Apprentice zoude moeten verstoken zyn, en veronderstel de Apprentice werd gecondemneerd, om dien verzuimden tyd na het eindigen van zyn apprenticeschap weder te moeten indienen, zoude het dan ook voor den Apprentice niet hard zyn, om zoo veel meer dagen, die by by voorbeeld in gevangenis gezeten heeft te moeten indienen, als hy noodig zoude gehad hebben, indien zyne klagte op denzelfden dag onderzocht was geworden?

Ten derde, vindt men in Kapittel 2, nog elders in dat ontwerp, niets, aangaande de uitgestrektheid en de limiten van jurisdictie van elken specialen Vrederegter, hetgeen naar ons inzien, de basis van het aanvaarden hunner ambten moet zyn. De uitspraken der speciale Vrederegters zonder hooger beroep, verdient nog al wat nadenken, ten minste wanneer de wet hen in alle zaken zonder onderscheid, eene jurisdictie zonder appel geeft. Zoude in zekere gevallen van den ernstigsten aart, des vereischt, de toevoeging van twee a drie andere Vrederegters of Veldcornets om de vonnissen te herzien, niet doenlyk zyn? Het 21 artikel van Kapittel 2, begrypen wy niet regt; zal de Vrederegter, eenig ander persoon, geen Policie-Dienaar zynde, adresserende, kunnen verpligten, de diensten van eenen Policie-Dienaar, daar omschreven, te verrigten, of zal het zoodanige persoon vrystaan, om het verzoek te weigeren? Het eerste zoude eene wezenlyke inbreuk op de regten en vryheid van eenen Burger zyn, en kon dus niet bedoeld worden; daarom verdient het 21ste en volgende artikelen, daarmede in verband staande, eenigzins duidelyker te worden geplaatst.

Ten vierde, geeft de verpligting, zoo als by artikel 10, Kapittel 4, is bepaald, om, wanneer een dienstheer veertig apprenticen en daarenboven in zyne dienst heeft, eenen geneeskundigen practicyn aantenemen, om zoodanige geapprenticeerde arbeiders ten minste eens in iedere veertien dagen te bezoeken, enz., hetzy er zieken in huis zyn of niet; groote zwarigheid; en deze zwarigheid is zeer gegrond, wanneer men in aanmerking neemt, dat een ieder, zulk een en zelfs kleiner getal apprenticen hebbende, genegen is, om ingeval van ziekte, eenen aantenemen. Daarenboven is deze bepaling, om verscheidene redenen, voor deze Kolonie zeer ongerymd, vooral daar er zeer weinige zyn die 40 apprenticen en meer, in hunnen of haren dienst hebben, en zeer velen die boven de 30 en onder de 40 hebben; en het niet verondersteld kan worden, dat de wetgevers niet even zoo medogend omtrent een aantal van 30 als 40 zullen gedacht hebben, indien die bepaling dan menschlievend of mededogend genoemd moet worden. Doch wy zien duidelyk, dat die bepaling meer voor de West-Indien, waar men op de plantatien honderden van Slaven (nu Apprenticen) heeft, van toepassing is, dan voor ons land;—waarover reeds zoo vele aanmerkingen op de publieke Byeenkomst van October 1832, in de Beurs, alsmede in de Dagbladen, gemaakt zyn.

Ten vyfde, schynt het meer de algemeene opinie te zyn, dat de strafdagen, by de dienstheeren weder moeten worden ingediend; hetgeen ook volmaakt overeenkomt met artikel 20, der Emancipatie Acte van 28 Augustus 1833, doch welk artikel geheel en al schynt te zyn overgeslagen, by het opstel des ontwerps voormeld. Men zie dat artikel slechts in, om hiervan ten vollen overtuigd te worden.

Ten zesde, schynt de boete van £5, in artikel 13, Kap. 6, zeer hoog, voor de reeds verarmde dienstheeren, en verdient dit zoo wel als de applicatie der boeten, de ernstige overweging van den Wetgevenden Raad.

Ten zevenden, is de bepaling van den afstand van vyf mylen van zyne werkplaats, onderhevig aan zeer vele inconvenienten, en het zoude beter zyn, wanneer men eene algemeene bepaling maakte, dat geen apprentice zich hoe ook genaamd, zonder pas of brief van zynen meester, zal mogen absenteren.

Ten achtsten, schynt men van gevoelen, dat, voor dat de compensatie gelden ontvangen zyn, geen apprentice, anders als met consent van zynen dienstheer, tot den uitkoop zal geregtigd zyn.

Ten negenden, is men, zoo het schynt, mede algemeen van gevoelen, dat het apprenticeschap, als in Kapittel 9 van het ontwerp is bepaald, uitgestrekt worde, volgens artikel 13 der gemelde Emancipatie Acte, en in den geest der Resolutien ten dien effecte, op de publieke Byeenkomst van 22 Maart ll. genomen, en van de Memorie, welke op grond van die Resolutien opgemaakt, aan Zyne Excellentie den Gouverneur, en door Zyne Edelheid naar Zyne Majesteit den Koning in Rade is overgezonden.

Deze zyn de voornaamste objectien, bezwaren en aanmerkingen, welke wy, voor als nog vermenen, dat tegen eenige der clausulen van de voorgestelde wet, bestaan.

Wy bevelen den uitmuntenden BRIEF van Majoor PARLBY, aan den Editeur van den "Advertiser" geadresseerd, aan de byzondere aandacht van het Publiek.

Origineele Correspondentie.

Aan den Redakteur van den "Zuid-Afrikaan."

Tulbagh den 17 December 1834.

MYNHEER!—Voor eenige weken wierd de Gemeente van Tulbagh verblyd, door eindelyk de lang verwachte aanstelling van den Wel.-Eerwaarden Heer SHAND, als Leeraar derzelve in de Gouvernements Courant te ontwaren; doch even zoo wierd men teleur gesteld toen acht dagen daarna de aanstelling herroepen wierd, hetgeen te meer te betreuren valt, daar gemelde Heer SHAND, een man van karakter en inborst schynt te zyn, zoo als eenen Leeraar dient eigen te wezen.—Op laatstleden Zondag heeft zyn Eerw. voor de eerste maal in de Tulbaghsche Kerk, en zoo als men zegt, voor de tweede maal in de Nederduitsche Taal gepredikt, doch ter eere van zyn Eerwaarde dient gezegd te worden, dat zoo wel deszelfs Leerrede als het zuiver en gramatikale Hollandsch, zonder twyfel den lof en de goedkeuring der toehoorderen heeft weggedragen. In hoeverre, of op welk eene wyze de Heer SHAND, onder de Tulbaghsche Gemeente verblyven zal, is nog niet bekend, doch het ware te wenschen dat zyn Eerw. als derzelver Leeraar soo spoedig mogelyk moge bevestigd worden, ten einde zy niet langer in dien staat moge verkeren, zoo als in de laatste jaren het geval is geweest.

EEN TOEHOORDER.

STRAAT-PREDIKERS

Kaapstad den 10 December 1834.

MYNHEER!—In den "Commercial Advertiser" van heden, eene verachtelyke en verdraaide opgaaf gelezen hebbende, van een kleine oploop, welke op ll. Zondag in het boven einde van de Strandstraat heeft plaats gevonden, en van oordeel zynde, dat het publiek een zeer groot belang heeft by de bewaring der vrede, met welkers verbreking ik beschuldigd wordt, neem ik de vryheid, u eene naauwkeurige opgaaf der omstandigheden, zoo als dezelve hebben plaats gevonden, voorteleggen, hetgeen, zoo als het schynt, met de oogmerken van eenen *Spectator* niet overeen komt:

Ik was met eenige weinige vrienden aan het wandelen, en eene menigte menschen zich byeen ziende verzamelen, dreef nieuwsgierigheid ons naar de plaats, alwaar wy eenen zekeren Heer Lawton, eenen Snuifmaker, aan het prediken en vermanen vonden.

"Terwyl een laag ellendeling, van honger half verkwynt,
Hem diende, als Harlekyn."

Een myner bekende boven op den heuvel ziende, beklom ik denzelven, en daar stil staande, wierd ik aangerand door zekeren Heer *Currie*, eenen kleedermaker van deze stad, die, niettegenstaande myn herhaald verzoek, om zich stil te houden, halstarriglyk aan myne zyde bleef, gedurende de gansche redevoering, my nu en dan met zyn elboog duwende, wanneer de snuifmaker eenige aanmerking maakte, welke de kleedermaker maar eenigzins op my toepasselyk beschouwde.

De gemeene taal door eenen *Spectator* gebezigd,—de lage zinspeling op myne ligchaamlyke gebrekkigheid, kan ik met de verachting die dezelve verdient, stilzwygende voorbygaan; maar in antwoord op zyne aanmerkingen omtrent de wanstaltigheid myner ziel, zal ik hem dezelfde vragen voorstellen, welke ik eenige jaren geleden, heb gedaan, aan eenen anderen uit de femelende hoop, die my belasterd had. Ik vraag dezen *Spectator*: Ben ik een schelm, een dronkaard, een dobbelaar? Heb ik schulden gemaakt en myne Crediteuren bestolen? Ben ik een slechte man en vader, of nabuur; een valsche vriend, of een bedrieglyke en ondermynende vyand? Hy heeft my arm genoemd,—dit ben ik, maar ik kan zeggen, en zeg het met hoovaardigheid, dat ik myne familie door eerlyke nyverheid heb onderhouden: ik heb nimmer de bystand van zoo veel als tien Ryksdaalders, die ik niet verdiend had, van eenig mensch in de Kolonie, ontvangen, en ik tart de gansche Kolonie uit, om het tegendeel te bewyzen.

Maar, Mynheer Editeur, moeten wy—moet het respectabele Publiek van deze stad beledigd worden, door een zet ketellappers, kleeder- en snuifmakers, *cum multis aliis*, (met nog zoo vele anderen) die goedvinden, zich als zedemeesters optewerpen, om zich met eens ieders huis en werk te bemoeyen? en die voorwenden, dat zy onmiddelyk van den Almagtigen gezonden zyn om te prediken en te onderwyzen, terwyl hun gansche leven deze bewering logenstraft?

Mynheer, het is nu een overlast geworden,—onze wegen worden door deze Geestdryvers belemmerd; niemand kan zyne gewoone bezigheid verrigten, zonder hunne bemoeyenis. Het is hoog tyd, dat het verstandige gedeelte des Publieks tusschen beide treedt, en er een einde aan maakt, anders zal waarlyk de geheele stad een groot dolhuis worden.

Ten slotte, laten zy indachtig zyn, dat de leugenaar en de huichelaar, hun deel zullen hebben in den poel, die van vuur en zwavel brandt, waar de worm niet sterven en het vuur niet uitgebluschd zal worden.

Ik ben, Mynheer, Uw Dw. Dienaar,
J. ARROWSMITH.

WAARSCHUWING AAN VENDU-AFSLAGERS.

De Vendu-Afslagers, onlangs in eene groote mate bedrogen zynde, door verschillende soorten van Speculateurs, worden by dezen gewaarschuwd, *op hunne hoede te zyn*, daar een zekere zyn rol uitgespeeld hebbende *q.q.* (die zich koelbloediglyk meester gemaakt heeft van twee of drie duizend, het geld van andere personen, en geene goederen bezit,* daar hy zyne goederen, kar, paarden, enz. aan zyn gekamerd meisje heeft overgemaakt), onlangs SMOUS q.q. geworden is.—De Winkel wordt in het geheim gedreven op naam van zynen Schoolmeester, *den ouden Guit*, wiens licentie het is.

Q.Q. woont gemeenlyk Commissie Verkoopingen by, en koopt artikelen tot kleine bedragen, welke hy prompt betaalt, te gelyker tyd uit zyn zak een pakje noten van £1, netjes opgepakt en met een koordje vastgemaakt, halende en vertoonende;—de buitenste zyn noten van £20, met het Stempel naar boven gekeerd, in de verwachting van CREDIET, tot een groot bedragen op drie maanden te zullen krygen; en wanneer de tyd van betaling daar is, hoort men. "Hy woont hier niet, hy is verhuisd, hy woont by———*(Van eenen Correspondent.)*

* Zie Relaas op een Vonnis in handen van den Bode van den Resident Magistraat.

Clan William, 15 December 1834.

MYNHEER!—Als een Lid en Deelhebber onzer Kerkelyke Gemeente alhier te Clan-William, waarin ik het hoogste belang stel, gevoel ik my verpligt, ter uwer kennisse te brengen, dat het voor het tegenwoordige alhier zeer miserabel met het bestier onzer Kerk toegaat.

Voor eerst wordt het nu reeds twee maanden, dat onze Leeraar naar de stad vertrokken is, om de Synodale Vergadering bytewonen, zonder dat wy hem weder zien of van hem hooren; gedurende welken tyd het niet alleen eene schande is, dat onze Domine of Voorlezer van onze Kerk, ook den meesten tyd afwezig is geweest,—nu eens om eens anderen mans plaats optepassen, dan weder om te oogsten, en dan weder op expeditie om vee naar de schut te zenden; waardoor veel aanstoot is veroorzaakt, hetgeen met eene geestelyke bediening niet wel overeenkomt,—als ook, dat hy tot het verrigten van voorzegde bezigheden, in de buurt absent is geweest,—maar ook wanneer hy te Clan-William tegenwoordig was, zoo lang de Leeraar afwezig is geweest, een a twee malen zyne dienst door een ander persoon heeft laten waarnemen, die hoegenaamd, volgens eens ieders oordeel, hiertoe niet bevoegd noch bekwaam schynt te wezen,—waarmede zelfs gespot is geworden.

2. Is het ook mede schandelyk, hierby te moeten voegen, dat de Koster van onze Kerk, aan wien de sleutel van dezelve is toevertrouwd geworden, zoo vry is geweest, om op den 30 November jl. *Zitbanken, waarvoor de Gemeente betaald heeft*, uit dezelve te doen weghalen, en naar zyne woning te brengen, om slavenjongens en meiden op den avond van dien dag aldaar er op te plaatsen, by gelegenheid van een feest of dansparty van hun, welke hy hen, met *muzyk* van een *mosambieksche* trommel, zoo te zeggen, den ganschen nacht, tot rustverstoring van het meeste gedeelte der Dorpelingen alhier, heeft toegelaten, welk feest hy zelve den meesten tyd heeft bygewoond; zoo dat de tegenwoordige staat en bestier van onze Kerk, zeer te beklagen is. Het is een groot nadeel voor zulk eene arme Kerk als deze, zoo lang van eenen Leeraar ontbloot te moeten zyn, waardoor ook zoo vele ongeregeldheden plaats vinden; het is tevens ook eene schande, dat zich ook nimmer de Kerkenraden, in al dien tyd, by deze laatste afwezigheid van den Leeraar, binnen de muren van de Kerk (except *een van hun*, en ook maar slechts *een maal*,) hebben laten zien; zoo dat, wanneer het verder zoo toegaat, ik vooruit zie, dat de staat onzer Kerk en Godsdienst alhier, geheel en al vervallen moet, want *disorde* schynt de overhand genomen te hebben.

Ik hoop dus, dat deze myne minzame aanmerking, voor dit maal tot een exempel dienen mag, op dat ik niet in de onaangename verpligting zal worden gesteld, om over dit een en ander by eene nadere gelegenheid verder uittewyden: En verzoek UEd. dus zeer vriendelyk, deze een plaatsje in uw nuttig Weekblad te vergunnen, waarmede gy zult verpligten,

Mynheer,
Een Lid en Belangsteller onzer Kerk en
Gemeente te Clan-William.

Kleine Riviers Vallei, 13 December 1834.

MYNHEER!—Als een Inteekenaar van uw Blad en tot geene party behoorende, heb ik het noodig geacht u toetezenden eene copy van eene communicatie aan den Editeur van den SOUTH AFRICAN COMMERCIAL ADVERTISER, over een zeer belangryk onderwerp; en ik vertrouw, dat gy wel de goedheid zult hebben dezelve zoo spoedig mogelyk in uw Blad te plaatsen.

Ik ben, Mynheer, UEd. gehoorzame Dienaar,
SAM. PARLBY.

AAN DEN EDITEUR VAN "THE SOUTH AFRICAN COMMERCIAL ADVERTISER."

MYNHEER.—Er zyn tyden en gelegenheden, op welken elk lid der maatschappy rondborstig en manmoedig zyn gevoelen behoort uittedrukken, wanneer onderwerpen, welke goede of schadelyke gevolgen kunnen hebben, behandeld worden.

De wyze waarop het onderwerp van de voorgestelde Wet tegen Landloopery, (zoowel als andere onderwerpen meer onmiddelyk betrekking hebbende tot onze Mede-Hollandsche Kolonisten,) in de Kolommen van uw Blad is behandeld geworden, heeft eene maate van haat, onedelmoedigheid en onkieschheid ten toon gespreid, welke slechts door onpartydigen met gevoelens van droefheid en verootmoediging kunnen worden beschouwd.

Als de eigenaar van een aanzienlyk Landgoed, ter verbetering waarvan ik zoo veel kapitaal als my doenlyk was en personeele arbeid zoo wel als yver heb aangewend, kom ik onbeschroomd met myn gevoelen voor den dag, als het gevolg eener ondervinding van een bestendig verblyf van vier jaren in de Buiten-Distrikten.

Onlangs voorgevallen omstandigheden, welke ik hierna vermelden zal, hebben my meer byzonder genoopt, deze stap te nemen, alsmede het vernemen der gevoelens van heeren van hoogen rang en invloed, welke niet lang geleden, alhier uit Indie zyn aangekomen; en het lezen van de opinien van andere Indische bezoekers, in de kolommen van uw Blad, en in de "Cape Literary Gazette" vervat,—gevoelens welke my toeschynen, dwalingen te behelzen, welke een vlugtig overzigt van het onderwerp en gebrek aan plaatselyke ondervinding, te weeg brengen. Ik beschouw het derhalve als eenen pligt aan myne Mede-Kolonisten, en hen, die in dit gewigtig onderwerp belang stellen, verschuldigd, dat alle gebrekkige gevoelens, zoo veel mogelyk bestreden, of in alle gevallen, de valsche gronden waarop dezelve rusten, behoorden te worden bloot gesteld.

Welke grondbeginsels de hedendaagsche hersenschimmige, bespiegelende, Babel-opbouwende staatkundige hervormers, en bezuinigers, ook mogen staande houden, zullen zy het bezwaarlyk vinden, myne stelling te wederleggen:—Dat namelyk in eene beschaafde zamenleving de eerste grondbeginsels van zedelyke orde, hierin bestaan: "dat wy moeten leven op eene eerlyke wyze, niemand benadeelen, en elk het zyne geven;" hetwelk de wyze Justinianus heeft beschouwd, de geheele leer der wet te zyn. *Juris præcepta sunt haec, honeste vivere, alterum non laedere, suum cuique tribuere.*

De instandhouding en bescherming van staatkundige en burgerlyke vryheid, is de grondslag der Britsche wet.

Ware vryheid is de magt om te doen, wat de wet gedoogd; haar aanwezen wordt alleen verzekerd, door eene algemeene opvolging dier billyke wetten, waardoor de geringste individu gelyke bescherming van persoon en eigendommen met den aanzienlyksten geniet.

Doch de Engelsche wet, dit zegt men tot hare eer, behelst een grondbeginsel ter voorkoming van misdaad, gegrondvest op zede, menschelykheid en gezonde staatkunde, welke reeds duizend jaren geleden, is daargesteld, toen de wyze Alfred de Groote, het eerst het geheele Koningryk onder eene geregelde en trapsgewyze ondergeschiktheid van bestier bragt, waarin elk een voor zyn eigen gedrag en dat van zyne naaste buren verantwoordelyk was, aan zyn onmiddelyk Opperhoofd.

Aldus verklaart de Britsche wet, dat elk mensch, die geene zigtbare have of middelen van eerlyk bestaan heeft, zal worden genoodzaakt te arbeiden; en van den tyd van Eduard den III., heeft er eene byzonder handvest bestaan, de wysheid waarvan, nimmer betwist is geworden.

Als zeer toepasselyk op myn onderwerp, kan ik niet nalaten, hier aantestippen eene zinsnede uit eene Leerrede van eenen myner nabestaanden, wylen den Wel-Eerwaarden Hr. W. Jones, van Mayland, zyne tekst was "Gen 1. v. 25." "Wy moeten insgelyks aanmerken, dat nyver- en werkzaamheid, ons door de geheele dierlyke schepping worden aanbevolen. Allen werken voor hunne spyze; en derhalve is hy, die niet werkt, ook niet geschikt om te leven. Alle schepselen zoeken hunne spyzen van God, dezelve zyn voor geen hunner bereid in eenen werkeloozen staat, maar zy moeten werkzaam zyn om dezelve te zoeken en te verkrygen. De vogelen des hemels, doorklieven de lucht, van den morgen tot den avond. Wilde schepselen moeten jagen, voor dat zy hun voedsel bekomen kunnen. Eenige deelen in dat vonnis, den mensch, na den val, opgelegd, en werken met hem, voor hun dagelyksch voedsel. Byaldien het dan de bestelling van God is, dat al zyne schepselen werkzaam moeten zyn, is de luiaard een wangedrogt in de schepping, die voor zyne misdaad moet boeten, hetzy door armoede, ziekte, onkunde, of ondeugd; en hy moet op de eene of andere wyze een overlast voor de zamenleving worden; uit welken hoofde het een groot kwaad in het Gouvernement is een hunner te ondersteunen, dan wel, uit gebrek aan werk, te gedogen, een lui leven te leiden.

Geruggesteund door deze grondbeginselen, beweer ik, dat eene zachte wet tegen landloopery in deze Kolonie, niet alleen regtvaardig, maar noodzakelyk is, en ik kan my niet verbeelden, dat het tegendeel immer by het Britsche Gouvernement of onzen tegenwoordigen geachten Gouverneur is opgekomen.

Dat Editeuren van Nieuwsbladen, Bedienaren des Woords, Bezoekers uit Indie en Opzieners van publieke Boekeryen,* ontbloot van plaatselyke kennis of ondervinding, noch eenig eigendom bezittende, dat aan de gevolgen onderhevig zyn kan, zich durven verstouten, het plaatselyke Gouvernement wetten voorteschryven of aangaande het onderwerp het het publiek gevoelen te willen leiden, komt my voor, eene ongerymde verwaandheid te zyn.

De Landeigenaren in de Buiten-Distrikten, konden met meerder regt, eene Petitie inzenden, om het daarstellen van stedelyke wetten in de Kaapstad, voortekomen.

Met betrekking tot de Wet tegen Landloopery, als eerst voorgesteld, beschouwde ik eenige van derzelve Clausulen als te gestreng, en aarselde niet, als een lid der zamenleving myne gevoelens deswegens, aan Zyne Excellentie den Gouverneur medetedeelen, toen ik onlangs de eer had, by Zyne Excellentie myne opwachting te maken, maar dat er geene Wet tegen Landloopery, behoort te bestaan, is een al te schadelyk denkbeeld, om te worden gekoesterd.

Alvorens overtegaan, eenige gebeurtenissen op myn eigen landgoed, met het onderwerp in verband staande, te vermelden, moet ik myne blydschap en deelneming te kennen geven, welke ik met ieder christelyk en menschlievend gemoed, gemeenzaam koester, over de afschaffing van Slaverny in het Britsche ryk.

Tevens kan ik niet nalaten, de aanmerkingen welke op eene ondervinding van vier jaren gegrond zyn, ter neder te stellen, ten blyke, dat terwyl vrye arbeid, in de meeste gevallen, kwellend, lusteloos en onzeker bevonden is; Slaven arbeid, met eenige uitzonderingen, bewezen heeft, de eenigste arbeid van wezenlyke waarde te zyn, welke ter myner beschikking geweest is.

De gevoelens van wantrouwen en angstvalligheid, waarmede de groote verandering, door de oude en misschien minder verlichte Kolonisten is beschouwd geworden, behoort ons derhalve niet te bevreemden, daar zy niet instaat zynde, de zegeningen van vryheid voor het aankomende geslacht te voorzien, slechts den druk gevoelen van de onmiddelyke ramp, door zichzelven beroofd te zien van hunne eenige, bestendige en vaste arbeiders.

Voorwaar, het betaamt alle Christen schryvers, over dit belangryke onderwerp, gebruik te maken van zachte en verzoenende taal, *(fortiter in re, suaviter in modo)* ten opzigte van hen, die zy wenschen te winnen; en byaldien er ooit een kostbaarder oogenblik bestond, waarin alle mogelyke aanmoediging door het Gouvernement en individuen behoorde te worden gegeven, aan nyverige bejagingen, en eerlyke middelen van bestaan, is het zeker het tegenwoordige.

De gebeurtenissen welke ik de onpartydige overwegingen van het Publiek aanbied, zyn de volgende:—

Ik had onlangs twee Hottentotten in myne dienst; de eerste, met wien ik zal beginnen, draagt den naam van *Pontak*, hy is omtrent vyf maanden in myne dienst geweest, wierd in

* By myn laatste bezoek in de Stad, wierd er door den Opziener der Boekery, vuriglyk by my aangedrongen, om de aldaar liggende Petitie tegen de Landloopers Wet, te onderteekenen.

alle opzigten vriendelyk behandeld, geregeld gevoed en betaald (als hieronder vermeld), niettegenstaande verscheiden gevallen van strafbaar verzuim en luiheid.

Daar Hottentotten zelden op eene plaats lang in dienst blyven, en ik altyd zeer begeerig geweest ben, hen te gewennen aan het verdienen van vaste loonen en het nemen van vaste dienst.—Heb ik dien man slechts gehuurd, op zyne belofte van gedurende den tegenwoordigen oogst by my te verblyven.—In de maand November verklaarde hy niet alleen, niet langer te willen blyven, maar wendde ook alles aan, om myne andere Hottentotten opteruien, om my te verlaten, onder voorwending, dat zy meer loon en meer wyn, dan ik hen noodig oordeel te geven, zouden krygen, van eenige boeren in de nabyheid, gedurende de weinige overblyvende dagen van den oogst.

Bemerkende dat dit het geval was, betaalde ik gemelde *Pontak* op Vrydag den 28 November, zyn loon voor de geheele maand, en zeide hem dat hy maar kon vertrekken.—*Pontak* ging heen en ik hoorde dat hy zich naar het strand begeven had, om te visschen, naby het huis van wylen den Hr. Dirk Cloete, aan den mond van de kleine rivier, hetwelk door den tegenwoordigen eigenaar niet bewoond wordende, eene algemeene verzamelplaats is van vele, geene dienst hebbende Hottentotten, in de nabuurschap.

Op ll. Dingsdag hoorde de bedienden, aan de deur van hun slaapvertrek, laat in den nacht, een oude zwarte hond, zynde een terrier, behoorende aan *Pontak*, en de bestendige medgezel van zynen meester, wanneer die aan het werken was, krabben, welke op de klink zynde, open ging, en terwyl een der bedienden opstond om de deur te sluiten, sloop de hond binnen, en wierd des ochtends in de kamer gevonden.

Toen myn schaapherder, omstreeks zons opgang, op den volgenden Woensdag, naar de kraal ging, digt achter het gemelde vertrek gelegen, vond hy dat het hek van dezelve en die van eene buiten kraal, gedurende den nacht was geopend geworden, waarop hy dadelyk eenige der bedienden, en kort daarna myzelven riep, toen hy op den grond van de buiten kraal, welke van zachte aarde is, ons een merk toonde, gelykende naar het ligchaam van een schaap, dat men tot omtrent het midden van de kraal had gesleept, alwaar men het waarschynlyk op den rug van iemand had geplaatst, want, van die plaats af, tot aan het buiten hek, waren sporen als van een zwaar beladen mensch.

Waarby nog komt, dat de kleine teenen van den Hottentot *Pontak*, grootelyks binnenwaards en gebogen zyn, en deze teekenen waren in de voetsporen zigtbaar.

De schapen natellende, vermiste ik een der Merinos, en de schaapherder merkte dadelyk op, dat hy onder de kudde niet zag een groote ram, de poot waarvan, eenigermate lam zynde, ik op den vorigen dag had verbonden, en hetwelk toen het vermiste schaap bleek te zyn.

Ofschoon het werk des tyds dringende was, beschouwde ik het als mynen pligt, alle mogelyke navorschingen te doen, doch zonder gevolg, echter ben ik te weten gekomen, dat *Pontak* met eenen anderen Hottentot, *Andries* genaamd, die te voren in myne dienst is geweest, maar thans schaapherder by den Heer Cloete is, myn huis in den bedoelden nacht zyn gepasseerd, op weg naar eenen anderen Hottentot, om tabak te koopen;—en, van den weg in eene regte linie naar myn huis, over eene zandvlakte van anderhalve myl breed, konden voetstappen, juist naar die in de kraal gelykende, duidelyk worden bemerkt. Ik heb mede gehoord, dat er een huis in de nabuurschap is, welks eigenaar drank voor versche provisien verruilt. Voor het tegenwoordige blyft de zaak alhier berusten.

Een ander geval, hetwelk ik nu verhalen zal, is dat van eenen Hottentot, met den naam van *Hermanus*, die my by tusschenpozingen verscheidene maanden in het jaar gediend heeft, en thans geregeld by my gewoond heeft, sedert January ll. Daar die man by my kwam, na den afloop des laatsten oogstes, en my van te voren twee malen verlaten had, op eenen tyd, dat zyne diensten het meest vereischt wierden, heb ik hem bysonder uitgelegd, dat ik hem niet weder in dienst wilde nemen, tenzy hy zich verbond, om gedurende dezen ganschen oogst te werken, waarop hy vrywilliglyk toestemde, twee jaren te zullen blyven. Hy heeft eene vrouw en twee kinderen, die mede haar deksel en voedsel voor ligter arbeid ontvangt, en die op myne plaats twee malen gekraamd heeft, en met de noodige voeding en medicynen voorzien is geworden. Gedurende de laatste maand wendde *Pontak* alle mogelyke pogingen aan, *Hermanus* overtehalen, om my te verlaten, hem voorhoudende, dat hy gedurende eenige weinige dagen, voor het snyden van koorn, een Rds. per dag en eene groote hoeveelheid wyn konde bekomen;—en *Hermanus* is sedert de laatste maand schuldig geweest aan verzuim van werk en andere overtredingen, maar bemerkende dat dit my niet drong hem wegtejagen, heeft hy op ll. Donderdag, een myner apprenticen, een jongen van 12 jaren oud, gestrengelyk geslagen, die met hem op hetzelfde land arbeidde, verklarende, dit gedaan te hebben, om my te dwingen, hem wegtezenden. Ik was aldus verpligt, hem (met den jongen, wiens arbeid in dit saizoen slecht gemist konde worden,) naar den naasten Vrederegter de Hr. Tesselaar, te brengen, alwaar ik op 's mans belofte van goed gedrag, en van gedurende den oogst te zullen blyven, deze overtreding over het hoofd zag.

De man verlof gevraagd hebbende, naar Caledon te gaan, om een kookpot te koopen, gaf ik hem zulks, onder belofte, dat hy den volgenden dag te 8 uren terug zoude keeren;—hy noch zyn vrouw zyn echter tot op dit oogenblik terug gekeerd, hebbende zy by my twee hunner kinderen achter gelaten, om door my te worden onderhouden, gedurende hunne afwezigheid.

Eenige maanden geleden, kwam een Hottentot, wiens naam my niet byvalt, my zyne diensten aanbieden,—ik nam hem onder dezelfde voorwaarden als de anderen in huur, en gaf hem een nieuwe graaf en een pik, om in den tuin te werken. De man ontving een weeks rantsoen van ryst, koffy en suiker, en pakte zich op den volgenden morgen weg, zonder dat de gemelde gereedschappen immer ontdekt of door my zyn terug ontvangen.

Begeerig om nyverige arbeiders op alle mogelyke wyzen aantemoedigen, heb ik eenen Hottentot genaamd *July Pontak*, vryheid gegeven, om zonder huur, met zyn huisgezin eene sterke woning op myne plaats te bewonen, onder voorwaarde, dat hy by gelegenheden voor my zoude arbeiden, waarvoor ik hem betalen zou, en dat hy een klein gat in het dak zoude herstellen, waartoe ik hem bindtouw gaf, en hem het riet naby de deur, aanwees. Gedurende het gansche jaar, kon ik geen dag werk van hem gedaan krygen, noch wilde hy een enkelde riet snyden, of het dak herstellen; dit ontwarende, en dat hy altoos met zyn geweer en zyne honden aan het rondzwerven was, heb ik hem weggejaagd, en hy woont thans in eene ellendige hut, by eene uitspanplaats aan het einde van myne plaats, geheel strydig met de wetten des lands, en levende zonder eenige eerlyke middelen om een bestaan te erlangen.

Niemand kan ontkennen, dat ieder lid eener beschaafde zamenleving moet bydragen, hetzy hy arm of ryk zy, ter onderschraging van dat Gouvernement, hetwelk zyn persoon en goederen beschermt.

Directe belastingen worden erkend de eerlykste en op de beste grondbeginsels van taxatie gevestigd te zyn, en onder deze moeten wy het hoofdgeld dezer Kolonie rangschikken.

Ieder manspersoon die instaat is te werken, kan zyne belasting betalen, indien hy zulks verkiest, en zulks niet doende, is dit een direct bedrog dat hy omtrent 's lands inkomsten pleegt.

Slechts eenige weinige dagen geleden, heeft de provisioneele Veldcornet van dit District my verklaard, dat vele Hottentotten en andere deze belasting, in geen jaren, hebben betaald, en opgeroepen wordende, om dezelve te betalen voorgeven te arm en onbekwaam te zyn, om te betalen. Het zoude goed zyn, wanneer het Gouvernement een stipt en dadelyk onderzoek bewerkstelligde;—maar zoo lang als personen naar willekeur kunnen rondzwerven, zonder eene vaste woonstede, of een geschreven pas te hebben, zal de invordering van deze belasting in vele gevallen onmogelyk zyn.

Aldus is het ook gelegen met de paarden der Hottentotten, bykans een ieder hunner heeft een indien niet twee, in zyn bezit;—nogtans is de belasting van eene shilling, by de wet bepaald, in slechts weinige gevallen van hun geheven geworden:—Geene middelen hebbende, om hun vee te onderhouden, laten zy hetzelve dikwerf op het land van anderen grazen;—en nog gisteren avond, in den tegenwoordigen tyd, dat het koorn ryp op het land staat, had ik de kwelling van te moeten zien, dat een vreemd paard (behoorende aan eenen vrygemaakten neger *Johan* genaamd, die dikwerf voor my gewerkt heeft,) in een veel beloovend stuk gezaaide, den geheelen nacht doorgebragt, en aanmerkelyke schade had veroorzaakt.

Ik breng deze omstandigheden onder duizend andere, slechts te berde, om aantetoonen, dat de drie groote grondbeginsels der wet, hierboven aangehaald. nam:—om eerlyk te leven, niemand te benadeelen en een ieder hetzyne te geven, door de Hottentotten en lage klassen in deze Kolonie, geduriglyk geschonden worden; en dat, tot dat het schoone grondbeginsel der Britsche wet, tot het tegengaan van misdaden, door heilzame restrictien in volle werking wordt gebragt, dit kwaad steeds toenemen zal.

Wat my betreft, ik heb alle aanmoediging gegeven door liberaal en vast huurloon, naauwgezette betaling, en minzame behandeling, ten einde de Hottentotten in myne nabuurschap aan te sporen eerlyke en bestendige werklieden te worden. Ik ben in myne pogingen echter niet geslaagd.

Laat eenig menschlievende persoon uit Indie of elders, of van Godsdienstige Instituten of anderen, de proef hier eens van nemen.

Ik bied by dezen aan, om aan drie of vier Hottentotsche familien eene voordeelige woonplaats op myne boerdery te verschaffen, ik zal hen voor eene redelyke huur in dienst nemen, voor zulke gedeelten van het jaar, als zy mogten verlangen. Ik zal £12 per jaar geven, ter oprigting eener school voor de opvoeding hunner kinderen, en ik zal de uitslag, wanneer dezelve gunstig zy, met hartelyke voldoening toejuichen. Ik behoor tot geene party, indien de Zuid-Afrikaansche Zendeling, die van het Londonsche, het Wesleyaansche, of eenig ander Genootschap, de proef zoude willen nemen, zal ik alles aanwenden hierin de behulpzame hand te bieden.

Maar voorzeker kan niemand, die zich de moeite geeft, zich nopens het onderwerp te onderrigten, aan de noodzakelykheid eener landloopers wet twyfelen.—De daadzaak dat 82 Hottentotten van de Katrivier eene Petitie voor de landloopers wet hebben onderteekend, zoude genoeg zyn, ieder onpartydig mensch te overtuigen, dat dezelve noodzakelyk is, en ik verklaar myne overtuiging, dat byaldien dezelve van de hand worde gewezen, de vordering der Kolonie in beschaving, maatschappelyke orde en geluk, dadelyk gestaakt zal worden en de bronnen van beyvering, tot den bodem toe, ondermynd zullen worden.

Zonder eene Landloopers Wet, moedigen wy luiheid aan, geven aanleiding tot misdaden, en vestigen een stelsel van boschzwerving door de gansche Kolonie.

Ik kom nu tot de schriften van XX-XX en "Indische Uitvoer" welke onlangs in *The Cape Literary Gazette*, verschenen zyn, en ik zal trachten aantetoonen, hoe gemakkelyk eenig bezoeker uit Indie, bedrieglyke denkbeelden en gevoelens kan koesteren, uit gebrek aan plaatselyke kennis.

Daar de Schriftuur door eenige dezer Schryvers is aangehaald, zoo beveel ik hen ten ernstigste aan, het 2 en 3 vers van het 10 Kapittel van den Prediker te lezen, en in overweging te nemen.

De Heer Scott, maakt in zyne voortreffelyke uitlegging dezer versen de volgende aanmerking:—

"Het verstand van eenen wyzen is werkzaam met de pligten van zynen stand, en zyn hart is op zynen arbeid gevestigd; het is zyne verlustiging; hy doet het gaarne, en hy oefent zich daarom, om het verstandiglyk te doen, als een mensch die zyne regterhand gebruikt. Maar een dwaas gebruikt geen overleg, omdat hy omtrent alle goede zaken onverschillig is, hy verstaat eenig ander onderwerp beter dan zyn eigen ambt, en de pligt van eenigen anderen kent hy beter dan zyn eigen. Aldus gaat hy, by manier van spreken, in zynen arbeid op eene averregtse wyze te werk en rigt niets uit. Voorwaar, lieden van zulk eene bemoeizieke en verwaande gemoedsgesteldheid spreiden by iedere gelegenheid hunne onwetend- en dwaasheid, ten toon; zy kunnen geene reis doen, geene wandeling nemen, noch een gesprek beginnen, zonder in zulke grove en schynbare dwalingen te vervallen en zich met zulke geschillen en ontwerpen onledig te houden, dat zy zich aan een ieder bloot stellen, want zy bezitten geen verstand genoeg, om hunne eigene onwetendheid en slechte geneigdheid, te verbergen.

Ofschoon ik niet personeel bekend ben, met den waardigen Heer, die aan de Breederivier woont, en zich onderteekent XX-XX, ben ik echter met verscheidene zyner mededeelingen vereerd geworden, en daar hy myns oordeels, te edelmoedig en van een al te eerwaardig karakter is, om zich beledigd te gevoelen over hetgeen ik het mynen pligt beschouw, te moeten zeggen als een landeigenaar en gewezen officier in Indie, zal ik voortgaan.

De Schryver XX-XX, verklaart zeer veel verpligt te zyn aan "Indische Uitvoer" voor zyne twee schriften onder die naamteekening, ik zal het den Kooplieden in de Kaapstad overlaten, om deze maate van verpligting, aan den kant van het Kaapsche Publiek, te bepalen, maar ik kan alhier de hoop uiten, dat, byaldien "Indische Uitvoer" het Publiek begunstigt met "zyne denkbeelden over den tegenwoordigen staat der Kolonie," als door XX-XX begeerd wordt, hy zich in de eerste plaats, zal voorzien met eene oppervlakkige plaatselyke kennis, ten einde voortekomen, dat hy in eenige groote dwalingen vervalle.

Byaldien XX-XX voor eenige jaren gewoond hadde op eene der uiterste posten, van een der drie Presidentschappen in Indie, zoude hy datgeene gevoeld hebben, wat ik sedert myn verblyf in deze Kolonie ondervonden heb, dat afgescheiden van de verzwakking en de ellende door het klimaat te weeg gebragt, ontbering, onwetenheid en bygeloof aldaar honderdmalen erger zyn dan hier.

Het is door eenen wysgeer te regt aangemerkt geworden, "dat hy nimmer minder alleen was, dan alleen zynde,"—maar wanneer het verblyf van XX-XX aan de Breederivier niet vrywillig is, beklaag ik zyne ellende van ganscher harte; indien vrywillig kan hy gemaklyk verhuizen, naar eene plaats welke voor zyn gemoedsgestel geschikter is.—Maar het zal voor XX-XX een edel onderwerp en bezigheid zyn, de handen aan het werk te slaan, en pogingen aantewenden, om een gedeelte van de onwetendheid en het bygeloof dat hem omringt, te verdryven door argumenten, daden en voorbeeld.

XX-XX's beschryving van zynen toestand zoude voorzeker eenig Indiaan afschrikken om zich aan de Breederivier ter neder te zetten, maar ten opzigte van *oude helden wier krachten uitgeput zyn*, die de goede man naar deze Kolonie wilde uitnoodigen, ben ik van oordeel dat het beter voor hen is, weg te blyven.

Aan diegenen van de Indische dienst nogtans, die een ernstig voornemen hebben om naar de Kolonie te komen, kan ik rondborstiglyk verklaren, dat myne gansche verwachting, omtrent het klimaat, de hulpbronnen der Kolonie, en de vooruitzigten voor myne familie, meer dan verwezenlykt is geworden, en dat ik de veranderingen en omstandigheden, welke my hier gebragt hebben, als zoo, vele duizende zegeningen beschouw;—noch zoude ik mynen toestand willen ruilen, voor dien, welke de hoogste stand, in de Indische dienst kan aanbieden.—Het past iemand niet, zyne eigene daden uittebazuinen, maar ik vertrouw, dat ik niet minder werkzaam geweest ben, dan myne buren, en dat ik niet kan worden gesteld, als een voorbeeld der beweringen van den schryver, zich teekenende "Indische Uitvoer."

Ik zoude voorzeker iedere aangenaame Indische familie, die begeerig mogte zyn zich te vestigen op eene plaats, veel grooter dan die, welke "Indische Uitvoer" verdeeld heeft, en hulpbronnen zoo wel van vermaak als voordeel, gelyk aan eenige andere in de Kolonie bezittende, met blydschap toejuichen; maar zy die komen behooren eenen geest met zich te brengen, welke geschikt is, hen optebeuren, om zwarigheden te overkomen, en eenige ontberingen te lyden, waartegen zy eene zuivere lucht zouden inademen, en by zichzelven gevoelens van onafhankelykheid en eene heugelyke vervrolyking zouden kunnen doen ontstaan welke gedurende de gelukkigste oogenblikken der Indische dienst, nimmer ondervonden zyn.—Evenwel, "de mensch overlegt, maar God beschikt."—Wy kunnen van geen ding op aarde eenige bestendigheid verwachten, en het is ydelheid om in eenigen toestand, een voortdurend geluk te verwachten.—Ik geloof stelliglyk, dat de Kaap de Goede Hoop, in de meeste punten, welke een emigrant uit Indie zoude erlangen, al onze andere Kolonien overtreft.

Wat de waarde van eigendoms plaatsen in de Kolonie betreft, neem ik de vryheid iederen volkplanteling te waarschuwen tegen de dwaling, om by morgen te berekenen. De omstandigheid welke met den koop van XX-XX vergezeld gegaan is, is my zeer wel bekend. De Heer Hopley, Jr. gezworen landmeeter van dit District, verkocht dit stuk land aan den tegenwoordigen eigenaar, voor £100, betaalbaar in 10 jaren, by paayementen van £10 elk. De Heer Hopley verkocht het land, omdat hy hetzelve niet gebruiken kon, en XX-XX kocht hetzelve zonder eenige kennis van de plaats, en zonder hetzelve ooit gezien te hebben, zynde het land omstreeks 40 mylen van zyne eigene residentie, en niet ver van het Zendelings Instituut te Elim.

Daar er geen huis of gebouw op het land staat (daar dezelve zoo als ik geloof verbrand zyn), is het klaarblykelyk, veronderstellende dat XX-XX, in zyn oordeel juist is, dat eene plaats alhier weinig meer waardig is, dan de gebouwen op dezelve, dat hy een duure en geene goedkoope koop gedaan heeft.

Aan de anderen kant vergist XX-XX, zich in zyne verklaring, dat er geene droogte komt, voor dat de granen ryp zyn. Ik heb van geen verlies, uit deze oorzaak ontstaande, in myne onmiddelyke nabuurschap vernomen, maar ik geloof, dat de droogte van dit jaar geheerscht heeft, voor dat het graan in de aren was.

De oogst is, alhier, (ik ben verblyd zulks te kunnen zeggen), niet alleen redelyk maar overvloedig, en ik vertrouw, dat dit het geval door de gansche Kolonie zal zyn.

De aanmerkingen omtrent arbeid, zoowel van XX-XX, als van "Indische Uitvoer," verdienen eenige aanmerking.

Arbeid is niet schaarsch noch duur in dit gedeelte der Kolonie, met uitzondering in eenige saizoenen des jaars, en byaldien zy, die behoorden te werken, dit deeden, en de gewoonte van eene uitgebreider en verschillender bebouwing in de zomermaanden wierd geintroduceerd zoude dit nog minder gevoeld worden. Maar ter zake,—hier hebben wy een waardig Engelsch Heer, die door "Indische Uitvoer" gezegd wordt een verfoeijer van Slaverny en Slaven-arbeid te zyn, en niet ver van een Zendelings Instituut woonachtig, niet instaat is, een enkelde Hottentots bediende te erlangen. Ik heb zyne eigene verklaring in geschrift, "*dat uit gebrek aan bedienden zyn oogst door wild vee vernield is geworden—zyn koorn by eenen vorigen oogst gesneden, met groote kosten, lag ongetrapt, uit gebrek aan volk, in Juny 1834.—dat hy niemand kon krygen, om voor hem te ploegen, dat de Jakhalsen zyne Schapen uit de kraal haalden, en zyne dierbaarste panden verpligt waren het gemeenste huiswerk te verrigten uit gebrek aan bedienden!!!*"

"Indische Uitvoer" heeft echter eene afleiding gemaakt, dat de Kolonist aan de Breederivier, 17 uren moet arbeiden, ten einde de noodwendigheden des levens te bekomen, hetgeen in den brief van XX-XX niet vermeld wordt, en daarom eene eigendunkelyke bewering van dezen schryver kan zyn. Het kan mogelyk zyn, dat XX-XX zyne bedienden, als hy eenigen had, gedwongen heeft, langer te werken dan eenige anderen, van wien ik in deze Kolonie gehoord heb, zynde 10 uren in de 24, het meeste, dat een heer immer gevorderd of verwacht heeft. Maar het is onmogelyk, dat XX-XX deze inspanning kan gevorderd hebben, omdat hy, het ambt bekleedende van Gouvernements Resident te Sebastiaansbaai, en tot onlangs een salaris van £200 (nu 150), uit de publieke revenuen getrokken hebbende, zyne benoodigdheden, zulk eenen onredelyken arbeid, nimmer konden gevorderd hebben.

Met betrekking tot het laatste gedeelte van den brief van XX-XX, en dien van "Indischen Uitvoer," daarover handelende, moet ik, daar myne mededeeling reeds te lang is, voor de kolommen van een Nieuwsblad, besluiten, met den wensch van eene spoedige en talryke verhuizing van Indische familien; en vereenig myne gevoelens, in hartelyke deelneming, met de zinsneden, in het slot der brieven van beide schryvers voorkomende.

SAMUEL PARLBY,
Een Zyner Majesteits Vrederegters voor het District Swellendam, en Lid van de Landbouwkundige Genootschappen van de Kaapstad en Swellendam.

Kleine Riviers Vallei,
Zaturdag, 13 Dec. 1834.

[Het *Post Scriptum* van dezen brief, inhoudende de verklaring van den Hottentot *Pontak*, voor den Heer *Parlby* afgelegd, benevens eenige aanmerkingen van hemzelven, en eene opgaaf van de rantsoenen aan zyne arbeiders verschaft, zal in ons volgend nommer verschynen.]

THE

ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, DECEMBER 26, 1834.

We have communicated to our readers in our Papers of the 9th, 12th and 16th of this month, "*the Draft of an Ordinance*," for giving due effect to the provisions of the Emancipation Act; for promoting industry among the Emancipated Slaves, &c. submitted by His Excellency the Governor to the Legislative Council on the 3d December 1834 which Draft will be read for the second time to morrow. If the best laws consist in those, containing many words, and the most voluminous, then assuredly we have a Draft which affords us that prospect. But with the most upright intentions of a Legislator the most voluminous and extended laws are not always the best in their execution. This daily experience teaches. Hence that even lawyers themselves often differ in opinion respecting the intention and meaning of one and the same law, and its application; and if such be the case with lawyers then we can expect nothing less from persons who are no lawyers, and to whom the execution of the law is entrusted. To this may be added that a too long and voluminous law often frustrates its own aim by not being well understood, or comprehended, by those in whose behalf the same have been framed. We believe that these remarks are particularly applicable to the Draft of the present Ordinance, and that the same can be reduced to a smaller compass and written in a plainer language, so as to render it intelligible to all classes of society.—In as far as we have been hitherto enabled to become acquainted with the opinions of the Colonists on this subject, the following among others appear to prevail.

Firstly, in regard to Chapter 1, on the judicial and ministerial agency: should, in consequence of the division of the Colony into 25 special judicial Districts, 25 special Magistrates be appointed, it would prove a most severe pressure on this already half ruined country; in the event of these Magistrates drawing their pay from the Colonial Treasury; or if their salary be deducted from the Compensation Fund; as a sufficient number of able persons are to be found in this Colony who would willingly perform the duty of special Magistrates; if not *gratis*, at least for a trifling salary, say £100, jointly with the eight Magistrates appointed for this Colony, some of whom have already arrived. We must not lose sight here, that as these eight special Magistrates cannot fulfil their duties without the assistance of Clerks, Police Officers, &c., the expenditure of these new situations will be very high, and probably exceed a sum of £10,000 annually. We trust that this poor Colony will not have to pay a farthing for these additional situations.

2dly, It is thought that the mode of procedure, as laid down in Chapter 2, is too troublesome, and may be done in a more summary manner. One day's sitting in each week is truly too little, and *oftener if need be*, without fixing the day, opens the door to an arbitrary power on the part of one individual, who, without higher appeal, is to judge of the necessity of sitting more than one day in each week, whereby the parties are exposed to much loss and damage. Suppose the day of sitting to fall on a Monday; and suppose that on Tuesday an apprentice, or *vice versa*, an employer has to prefer a complaint before the special Justice, suppose further, that this occurs in the corn harvest, vintage, or other pressing emergency, would it not then be a hardship, if the employer were compelled to lose six days from the service of the apprentice?—and suppose the apprentice to be condemned to serve for the lost time at the expiration of his apprenticeship, would it not then be equally hard for the apprentice to serve so many more days, during which he has been imprisoned?—whereas, had the complaint been inquired into the same day, it would not have been necessary.

3dly, We do not find in Chapter 2, or any where else, anything with regard to the extent or limits of the jurisdiction of every special Magistrate, which, in our opinion, ought to be the basis on which they enter into office. The award of the special Magistrates, without higher appeal, requires some consideration, at least when the law gives them a jurisdiction without appeal in all cases. Would, in cases of a serious nature, if needed, the addition of two or three other Justices of the Peace, or Field-Cornets, to revise sentences, not be practicable? The 21st article of Chapter 2, we do not rightly comprehend;—shall the Justice of the Peace have a right to compel any person, not a Police Officer, to do the duty of such a Police Officer, or shall such person be at liberty to refuse it? The first would be an infringement on the rights and liberties of the subject, and can, therefore, not be meant; the 21st, and subsequent articles connected therewith, ought, therefore, to be made more explicit.

4th By Chapter 4, Article 10, it is required that every employer having 40 apprenticed laborers, or upwards, shall engage a Medical Practitioner to visit such apprenticed laborers at least once in each fourteen days, &c. whether there are sick persons on the premises or not. This is a great grievance, and is well founded, when we take into consideration that every one is willing, even having a smaller number of apprentices, to engage a Medical Practioner in cases of sickness. This regulation is moreover injurious to this Colony, particularly as there are very few who have 40 apprentices, and upwards, in their service, and many who have upwards of thirty and below forty. But we can easily perceive that this regulation bears more upon the West Indies, where there are plantations with upwards of hundreds of apprentices, than upon this Colony; a subject on which already so many remarks have been made, as well at the Public Meeting in the Exchange of October 1832, as in the Public Papers.

5. It appears to be the general opinion that the days of punishments should be served in by the Apprentices, which also perfectly agrees with Art. 20, of the Emancipation Act of August, 1833, but which appears to have been entirely overlooked at the framing of the aforesaid Draft; to be convinced thereof, one need only refer to that Article.

6. The fine of £5, laid down in Chapter 6, Article 13, appears very high for the already impoverished employers; and this, as well as the purposes for which they are to be applied, deserves the serious consideration of the Legislative Council.

7. The direction that no Apprenticed Labourer shall be absent to a greater distance than five miles from his place of residence, &c. is subject to several inconveniences, and it would be better were a general stipulation made that no Apprentice shall be at liberty to leave the service of his employer under what pretext soever, without a written pass.

8. It appears to be a general opinion, that prior to the Compensation Money being received no Apprentice ought to be entitled to purchase his Apprenticeship, unless with the consent of his Owner.

9. It also appears to be the general opinion, that the Apprenticeship, as fixed in Chapter 9 of the Draft, should be extended according to Article 13 of the said Emancipation Act, and in the spirit of the Resolution to that effect passed at the General Meeting of the 22d March last, and of the Memorial drawn up on the ground of the Resolutions transmitted to His Excellency the Governor, and by him to His Majesty the King and Council.

These are the chief objects, grievances, and remarks which we, as yet, have heard that exist against the Clauses of the proposed Draft.

Original Correspondence.

TO THE EDITOR OF "DE ZUID-AFRIKAAN."

Graham's Town, Dec. 12, 1834.

Sir,—Having read last evening in the *Graham's Town Journal* a mutilated and garbled report of the proceedings of a Meeting held by some of the inhabitants of Graham's Town last week, wherein many wanton omissions are studiously entertained, no doubt with a view of lessening me in the esteem of my fellow Colonists. I beg to transmit the following statement for insertion in your paper, trusting (though many of my sentiments may be in opposition to your individual views) to your known impartiality as a journalist to acquiesce with my request. To enter into a newspaper controversy with such a man as the Editor of the *Graham's Town Journal* is foreign to my purpose. I should on no account risk my character or my reputation in coming into contact with an individual capable from party feeling of lending his journal to give an incorrect report of a Public Meeting, and I should be more particular in so doing, lest I might imbibe some of his monstrous doctrines regarding his various private expositions of the Sacred writings; he is well aware how little weight his dictums have with the inhabitants of the Eastern Province; knowing, as they do, that any writings or words emanating from me flow only from one source, that of benefiting my fellow creatures and my fellow Colonists; but in the Western Province, where my name is only known as connected with prejudiced representations, I feel it a duty to render some explanations relative to what fell from my lips during the Meeting in question. The Meeting, which consisted of some 50 or 60 individuals, brought together by the perseverance of one person, cannot be held up as the people of the Eastern Province, few of whom were acquainted with the Resolutions until read by the Chairman. How, Mr. Editor, persons in the short period of two or three hours could be intimately acquainted with the nature of the Meeting is to me a problem not easily solved, and one of my chief objects in speaking so frequently was to arrest the attention of the persons present to the importance of the subject; but, alas! I failed in my endeavours; for, like a flock of sheep, when one acceded all followed, and few could be found to give their *viva voce* vote.—I shall now refer to the mode in which the Editor of the *Graham's Town Journal*, J. Godlonton, Esq. has mangled my carcase. Were all true which he reports, there is nothing left of me but what the vultures may feed upon.

In the first place, I certainly did state that I considered the Legislative Council, by their proceedings, have inflicted great evil on the Colony, and I am prepared to explain my reasons for coming to such a conclusion, and no stronger circumstance can be brought forward than the want of knowledge evinced by them as to the laws already in existence in this Colony. Before individuals become legislators they ought to be well acquainted with their own laws, which, had it been the case, the great uproar regarding the Vagrant Act, which has passed the Legislative Council, would never have seen daylight, but died a premature death; and the false statement made by the Editor of the *Graham's Town Journal*, that *I knew that Colonel Wade had materially changed his opinion during his visit on the Frontier with respect to the necessity of a Vagrant Act*, would not stare him in the face.

In referring to Colonel Wade's opinion, I distinctly stated that I had no direct means of being favored with that Legislator's views, but believed that he had altered his opinion as to *the* Vagrant Act just passed, but that *I knew others* who were equally vociferous for the Vagrant Act, had materially changed their views relative to this much-talked-of legal enactment.—I also stated, that in a conversation with Dr. Philip he openly declared that it never was his intention to have the Hottentots and other free colored people placed on any other footing than the other Colonists. And, Mr. Editor, am I, because I will join no party, but freely and openly express my sentiments, to be hooted down, and branded with the epithet of a self-interested convert.—I know nothing of any individual when I am speaking or writing publicly, and you know, from my communications, that I can have no other motive but arriving at truth after mature deliberation.—I do not hesitate to acknowledge that, as a free born Englishman, I shudder at such an Act as the Vagrant ever being the law of this land, and can assure the Editor of the *Graham's Town Journal* that not one in a thousand in the Eastern Province, were they thoroughly to comprehend this said Act, would vote for it.

In reference to that portion of the proceedings touching on the scandal against the Colonists by self-interested writers, no one in the Meeting was more ardent in their reprobation of such conduct than myself; but I took a different view as to the mode to be adopted in repelling these false reports. That 5th Resolution I opposed, as did also Mr. Nelson, and for this reason, whether a good one or not my readers must judge:—I thought it derogatory to an assemblage of people to place so much consequence on individuals writing as to form the basis of a resolution to our King. I complained of the authorities not remitting to England the mass of evidence in the Colonial archives as an antidote to the lies promulgated against us: and I also pointed out the total uselessness of our Colonial Agent in England, who receives at our hands a pension of £700 a year; and further stated, that unless Mr. Courtney worked we ought to dismiss him, and finished my words by moving that a *Committee be formed among ourselves, with a view of obtaining authentic information, and transmitting* the same to some influential member of the House of Commons, in order when persons as Mr. Buxton get up and promulgate such falsehoods, we should be able to rebut them by authentic documents. The editor of the *Graham's Town Journal* has studiously avoided giving my words relative to this subject. This amendment was mooted because it did originate in a certain quarter. I openly avowed I was no apologist for any one, no advocate for any writer; but that I was anxious to impress on the minds of my auditors the necessity of shewing, by *one example*, that we were not those wretches as represented,—and how could this be better done, Mr. Editor, than in the manner stated by me?—pay no such compliment to libellous writers as to mention their names but quietly to obtain such information as would totally annihilate their baneful effects. I referred at this meeting to Justice Kekewich's address to the Grand Jury, which if read by the people in England, will lead them to believe the unfounded representations made against us. Does not that Judge know, from our contiguity to the Caffer tribes, that the exposed boundary of our District renders us open to receive fugitives of all classes? Does he not know, or if he do not he can obtain the information, that our Circuit Calendar is filled with crimes committed by run-away slaves, Caffers, &c. &c.?—yet no one rose to explain, not one to express their astonishment—no, that was not the object—any one else *could libel* us but certain *individuals*. Mr. Editor, I could waste your time by dwelling more lengthily on the proceedings of this Meeting, but shall conclude by referring to another egregious misrepresentation on the part of the Editor of our Journal:—he makes it appear that Mr. Cock vindicated Mr. Kay during the course of the proceedings,—such was not the case. After the business was finished, Mr. Cock, out of order, and as if by magic, got up and made use of the words imputed to him, on which I rose to reply, when the Chairman said it was irregular, and put a *veto* to my proceeding. I will, however, now tell Mr. Cock the difference. Mr. Kay published as truth a most infamous libel, when he might have known, if he really did not know, the real state of the Commando; besides, his fellow Missionary, Mr. Boyce, has publicly contradicted it, and yet Mr. Kay has made no apology or excuse. Dr. Philip has certainly been convicted by libelling a private individual, which bears no comparison to one inflicted on the Colonists. I do not wish to advocate either one or the other, or palliate conduct reprehensible; but I must protest against resolutions at public meetings being based on personal enmity or personal dislike; and I further protest against the system of individuals getting up meetings with the ostensible view of refuting charges against the public, and yet giving vent to personal remarks against individuals. Upon principle alone we ought to stand, and not on a party feeling. The very system you, Mr. Editor, are wielding your powerful pen to destroy, is so strongly rooted in the community here, that it will require years to roll on before it crumble. My efforts have been to hasten its death; and so long as I can wield a pen, so long shall it be devoted to that object, careless whom I offend or whom I please.—Your's, &c.

AMB. GEO. CAMPBELL.

Tulbagh, December 17, 1834.

Sir,—Some weeks ago the congregation here was glad to find in the *Government Gazette* the long-expected appointment of the Rev. Mr. Shand as Minister of their Church, but they were sadly disappointed when eight days subsequently the appointment was revoked, which is the more to be regretted as Mr. Shand appears to be a man of a character and disposition becoming a Minister.—On Sunday last the Rev. Gentleman preached for the first time here, and, as it is said, for the second time in the Dutch language; but to his honor be it said, that his sermon as well as the pure and grammatical Dutch, met with the general praise and approbation of the audience.—Whether the Rev. Mr. Shand will remain at Tulbagh is not known, but it would be a very desirable thing to see him as soon as possible confirmed as Minister here, in order that the congregation may no longer remain in the same idle state as they have been in during the last years.—I am, Sir,

AN AUDITOR.

STREET PREACHING.

Its tendency to Idolatry: necessity of its being forbidden by Government.

Cape Town, 13th December 1834.

Sir,—Being in the habit of going to Church for the purpose of worshipping Jehovah with propriety, as also in the cool of the afternoons of the Sabbath days, accustomed to take a stroll for the benefit of my health, I chanced to notice a throng of persons assembled at the top of Strand Street, to which I made my way and took my stand; where I saw a groupe of false saints in black apparel, one of whom was haranguing, in so vehement a strain, that system of divine adoration about which he apparently knew very little; as he, evidently in two of his phrases, which I heard distinctly, affirmed that "*it was more likely for heaven and earth to pass away than the words which he had just spoken*," though he, if at all intelligent, knew he could not recall them. He also said, "*that it was more difficult to get to hell than to heaven.*" This must plainly militate greatly against the Christian doctrine. But the Lord has said, woe be to those hypocrites who, for a pretence, make long prayers to deceive the ignorant, who exclaim against intemperance and at the same time drink *Brandy* as freely as moderate men drink water. These men would make their hearers believe that they had the power to alter the immutable laws of nature.

Surely His Excellency has not sanctioned these Street Preachers to seduce the people from their Churches by holding forth (as these notorious Tailors and Snuffmakers, &c. term

it,) to the poor in the highways, byeways, and ditches. For if it need be that we must have the word of God delivered to us in the public ways, let us have Ministers that have been regularly ordained by Government, not a parcel of illiterate quack mechanical men, who by misinterpreting the Gospel in the Streets, make a derision, ridicule and mockery of that *pure* religion which we are taught to hold in the highest reverence.

The Home Government has exploded and put a stop to Street Preaching. It is to be hoped that the authorities here will do the same, before rude people become infatuated by these fanatic fools, who, under the garb of piety, are seeking only for the "loaves and fishes."

I should dearly like to learn from what College these whining enthusiastic stentors got their knowledge of theology and divinity? Were these mad-brained Tradesmen to explain to the untaught people the infallible established Laws of nature, they would be honouring God and benefiting their fellow creatures; but in the name of Justice I advise them to leave off usurping the Priest's functions, by attempting to illustrate that which alone is properly called the Pastor's duty.

The difference between these spouting fools and the ignorant people who listen to them without indignation, is the same that there is between a blind man who ingeniously acknowledges his want of sight, and a blind man who pretends to see distinctly. Folly is ignorance, with a superadded pretension to knowledge.

Your insertion of the above will, it is presumed, pave the way for the abolition of this mad practice, these brawling impostors, and the nuisance they are to the moral and enlightened inhabitant. Your Obedient Servant,

A Member of the Church.

Cape Town, 20th December 1834.

SIR,—You have doubtless perused the comment Mr. Fairbairn made in the *Advertiser* of the 17th instant, upon a letter addressed to him on the subject of *Street Preaching*. A copy of which I sent you on the 15th instant. The illeberal manner in which he treated it, by taking part of it for a Topic and Text to his leading Article, at the same time suppressing its insertion is cowardly, for by so doing, he did not give the Public, by whom he gets his living, a fair chance of judging which is in the right: He who advocates and praises the persons and practice, or I who condemn both the practice and the persons "in immeasurable terms."

Whether Mr. F. takes good advice or not, he ought, at least, to give it when in his power, and as his mind, like his body, at times requires a little physic, the bitter may be more efficacious to him, and others of his craft, than the sweet.

Hence, I beg you will give my letter, with this at foot, a place in your valuable columns, which will, humanly speaking, confer a favour upon all but the inspired Empirics and Fanatics. I have the honor to be, Sir, &c.

A Schoolmaster and Member of the Church.

Graaff-Reinet, Dec. 10, 1834.

SIR,—As I was present during the trial of that very important case, and one which excited such general interest, W. C. Van Ryneveld v. A. G. Bain, for libel, I beg to state, for the information of the public, that the report of the proceedings which appeared in the columns of your paper of 21st November, is egregiously false, and can only have been sent to you to serve certain Commando faction.

1st, The Notary, Wagenaar, did not appear for the defendant, nor had he any thing whatever to do with the case.

2d, Tjaart van der Walt was not called as a witness for defendant, but by plaintiff, to prove that he was the commander of that Commando at the time the rapid retreat or flight, as it was termed, took place.

3d, Defendant made strong objections to this witness being called—1st, because plaintiff had finally closed his case, and 2dly, on the grounds of his being interested.

The Judge overruled the first objection, by allowing the case to be re-opened to admit fresh evidence, and to prove the omission stated; and the 2d, because this witness (*although he said he had promised to pay part of the expences should plaintiff be cast*) had not given any written document by which he could be compelled to pay.

4th, The judge did not say that no blame could be attached in any way whatever either against the commander *or any individual* of that Commando; but that nothing had been proved against plaintiff, and as defendant had withdrawn his plea of justification, the plaintiff's character stood unimpeached.

Now, Mr. Editor, much has been said, much has been written, but very little done; in this case: plaintiff sticks to the libellous words, and allows the merits of the case to take its chance; but should Government authorise an enquiry into this case, I am afraid the hundreds of pounds which this memorable Commando cost the public, would have to be paid by some one in command,—it is truly wonderful that no proper inquiry was desired to be instituted.—I am, &c.

No HUMBUG.

More proofs of the necessity of a Vagrant Act.

George Town, Dec. 11, 1834.

SIR,—During the last three or four days Mr. Anderson, of this place, has been in active pursuit of two men having the appearance of seamen, one of about 30 the other 18 years of age, who had left this place, where they had been employed a short time. They took it in their heads, however, to make an excursion, and, to facilitate their progress, took with them two horses, saddles and bridles, &c. complete, but quite forgot to ask the permission of their owners, one of whom was the above Mr. Anderson.—The eldest stated himself to be an American, the other a Cockney one who evidently was a sea Broughan—a march of intellect gentleman. They have both been employed in Cape Town, one at Mr. Atwell's, baker; the other at Mr. Anderson's canteen, but finding the air of Cape Town too hot took a trip to view the country. Mr. A. overtook the elder in the neighbourhood of G. Rex's, Esq. at the Knysna, caused him to be secured, and made a hot pursuit after the other as far as Zondags, in the Long Kloof, who it appears had kindly given him 3 or 4 Rds. to assist him on his journey, supposing him to be a deserving object. But Anderson's arrival put an end to the continuance of his journey, but not before he had exchanged his horse for a mare with a farmer. They were brought before — Duthie, Esq., one of the new appointed Justices of the Peace for the Knysna; from thence they were taken to George by Anderson alone, whose praiseworthy perseverance is much to be commended. It struck me as improper and very unsafe, to ride alone with two able young men, unbound, and at first without any weapon of defence. I am no advocate for harsh measures; but a person engaged in such a duty, owes it to himself, to his family, or friends, to temporarily secure such sturdy vagabonds from the capability of doing any mischief. But I must desist from this topic, if I do not wish to give offence to the Protector of Vagabonds. J. D., Sr.

EXTRACT from the Votes and Proceedings of the Legislative Council.

Sitting No. 32.—Wednesday, the 3d December, 1834.

His Excellency the Governor laid upon the table a "Note of Reservation," which he had considered it his duty, as President of the Council, to place upon the Records, in consequence of a proceeding which had taken place at the last sitting, and to guard against its becoming a precedent for any future contravention of the 5th Article of the "Standing Rules and Orders of the Council."

The Note was accordingly read, and directed to be recorded upon the Minutes of the Day, &c. &c.

NOTE.

The Governor having had under his consideration the proceeding in the last Sitting of the Council,—wherein a "Statement," not at all connected with the Orders of the Day, was read and afterwards placed upon the Minutes, feels it his indispensable duty to put upon the Record of this Day, a Note of Reservation, to guard against that proceeding's becoming a precedent for a similar measure on any future occasion, which might often be very inconvenient to the Public Service, at once, by a waste of time, and by diverting the attention of the Council from the business properly before it.

That proceeding was, in fact, a contravention of the 5th Article of the "Standing Rules and Orders of the Council," and was, therefore, very justly objected to at the time, by two honorable members, the Attorney-General and Mr. Ebden; nor would the Governor, as President of the Council, have assented to it, but that it appeared to involve observations upon some official Act, or Acts, of His, which he was unwilling in any way to impede.

Upon the *matter* of the "Statement," so far as it might in any measure concern the Governor, it was not his province then, nor is it his purpose now to remark,—since he is responsible to the King alone for his official proceedings, and cannot consistently render an account of them to any other authority.

The Governor, in conclusion, desires to add,—that "the Statement" shall not fail to be duly transmitted to His Majesty's Secretary of State for the Colonies.

3d December 1834. B. D'URBAN.

(From a Correspondent.)

Fort Wiltshire, Dec. 3, 1834.

Yesterday, Ensign Sparks, Cape Mounted Riflemen, went early to some of Eno's kraals, for the purpose of getting stolen horses; he took some cattle, and was followed some distance by large bodies of armed Caffers, who frequently manifested intentions of attacking the party,—seizing the horses by the bridles, and menacing with their assegaais; urging each other on by calling out "They dare not fire," &c. This was borne with; but on approaching the Fort, and when within a mile of it, in Kondo Kloof, a Caffer sprung from behind a bush, and threw an assegaai at Ensign Sparks, who was a little behind his party, then busily employed in driving the cattle out of the bush. He received the assegaai in his left arm, which it quite penetrated through. He with difficulty joined his party, and was carried into the Fort faint from loss of blood. It is expected that no serious consequence will follow the wound to the officer, but the successful issue of this daring act may be a means of emboldening the Caffers, already almost divested of their fear of the consequences of their depredations. Whatever can be said, those who know the Caffer are convinced that it is only fear that can restrain them,—when that is gone the neutral ground will be as unsafe to travel as it was a few years ago, and that event is, I am afraid, fast approaching. Depredations have passed unpunished by the Colonists, and the Chiefs cannot, and will not, do it themselves.—*Graham's Town Jonrnal, Dec.* 11, 1834.

(Extract from 'Le Cerneen' of Oct. 28, 1834.)

PORT LOUIS.

On Sunday last, at four o'clock in the afternoon, Mr. Jeremie and family embarked in the *Penyard Park*.—He walked to the Jetty with Messrs. Mylius, Blyth, and two Officers of the Garrison. Mrs. Jeremie and daughters were in a carriage.—Having gone with these few friends into the boat which was to bring them on board, Mr. Jeremie shook hands with Mr. Debessé, his late Secretary, and saluted the crowd who had assembled to see him depart. The crowd consisted only of one hundred slaves, who had come to the Jetty from curiosity and idleness. A few Colonists stood aside. At a little distance Mr. Fenniss stared from his carriage at the boat which removed his protector and friend, and which was soon alongside the *Penyard Park*. It was thought that that vessel would depart immediately, but it did not sail till yesterday morning at eight o'clock. A fresh breeze, a very uncommon circumstance in this season, seemed to come in aid of the impatience of all the spectators, according to whose wishes the vessel could not disappear too quick. Thus, after a stay of eighteen months, a man has left us for the second and last time, who, as well for his own as our happiness, ought never to have set his feet on our shores: he leaves us beset and penetrated with feelings which seem to surround him as an atmosphere inseparably attached to his person, viz. hatred, which he only knew to inspire, and revenge, which he never ceased to satiate. But this time he has augmented these terrible treasures; he leaves us as an object exposed to the animadversions of nearly all the high functionaries and servants of Government, while he is smarting under the most formidable lashes, the disgrace and censure of his Sovereign—Should the Mauritius be so under the rebuke and curse of Providence to be obliged to see him back a third time, what a suite will then accompany his third departure.

We have another pleasant piece of news to communicate, namely, that Messrs. Reddie and Laborde, his worthy associates have taken their passage in the *Sybilla*. Thus, in a few days, will this Island be freed and delivered from two scourges, the one imported there, and the other born in it.

(Extract from 'Le Cerneen,' of Oct. 31, 1834.)

Our last paper informed the public of the departure of Mr. Jeremie, we have now the pleasure to announce that Messrs. Reddie & Laborde have soon followed him. They embarked on Thursday last, at one o'Clock, P.M., on board of the *Sybilla*; which sailed the same day for England. Some friends, whose haggard looks betrayed the guilty dispositions of their minds, accompanied them on board. May the country, in a similar manner, for ever be delivered of all those who have imbibed their odious propensities. The only satisfaction now remaining for the Mauritians is, that of soon seeing back among them those persons who have either been exiled by their guilty manœuvres and calumnies, or who, moved by feelings of the most noble patriotism, have left us to advocate our interests in England, and who have accomplished their task with as much zeal as success.

Extracts from English Papers.

PARIS.

The Carlist papers publish a story about the way in which Don Carlos got to Navarre, which, though not exhibiting any facts of importance, is curious enough, if true. According to this story, Don Carlos left London with a passport obtained from Prince Talleyrand, under the name of Augustus Saez, and travelled by land through France to the Pyrenees, where he passed the frontier without being suspected or molested by any gendarme. That he got to Spain through the French frontier is certain enough, and that he deceived the vigilance of the French police is equally sure. It would have been wise, therefore, in the French Government to justify this absence of vigilance by a candid declaration that it was no more its business to watch the proceedings of Don Carlos than it was that of the English Government, nor could it assume the right of directing his course or arresting his progress, if he had chosen to travel in France under his very name. Instead of this, however, the French Government, after being convicted of want of vigilance, fell into a series of blunders to make it appear that it never was and never would be found deficient in any. After causing the fact of Don Carlos' passage through France to be stoutly denied by its organs of the press, it gave the strictest orders to all the police authorities throughout the kingdom, and to all the gendarmes, who infest the high roads under the present *régime* of "liberty" as much as they did under the previous Governments, to give as much annoyance to all travellers as they possibly could; and, above all, not to neglect committing to prison any who should have ventured out of their homes without a passport—as if the formality of taking a passport was good for anything on earth but to subject its bearer to the trouble of exhibiting it, and to the disagreeable of imprisonment if he should have the misfortune of dropping it out of his pocket; and as if Don Carlos and any other person equally objectionable to the French Government might not have procured a passport under a feigned name, whenever they had thought it worth their while to take the precaution of not asking for it in their own.—*Times, Sept.* 22.

BRUSSELS, Sept. 19.—A mine of silver and copper has just been discovered in the environs of Peruwelz, district of Tournay. The discoverers have applied to the Government for leave to work it, but nothing has yet been determined.—*Times, Sept.* 22, 1834.

THE HAGUE, Sept. 18.—This year 30 junks have sailed from Schevening for the herring fishery on the English coast—a greater number than ever was sent out before. It is exactly 50 years since this fishery was established, under the protection of his Serene Highness Prince William V.; in process of time the fishery declined and wholly ceased, till in 1809 it was recommenced with two junks. It has since gradually increased, and now, under the protection and with the assistance of our revered King, has attained its present scale of prosperity.—*Times, Sept.* 24.

The Courrier Belge of the 17th inst. states. that the Duke of Wellington has made a claim upon the Belgium Government of 270,000 florins, for three years' pay as a field marshal of Belgium, and as inspector general of her fortifications.—*Times, Sept.* 22.

There is now living at Dordrecht, in Holland, a sailor, named Conrad Vancouver, who, on the 20th of last month, had attained the age of 135 years. This must assuredly be the oldest man in existence in Europe.—*Galignani's Messenger.*—*Times, Sept.* 22.

It appears by letters received to-day from Augsburg, that negociations are already in active progress relative to the marriage of the Queen of Portugal with the Duke de Luchtenberg. Both France and England, according to these letters, have raised objections to the match, and it is even said that the King of Bavaria has been formally applied to to withhold his consent, but his intentions on the subject have not transpired. Don Pedro, however, is stated to be very desirous of the marriage, considering that he is therein favoring dis daughter's inclinations, as well as those of the Prince.

Among the current gossip of the city to-day, was mentioned a curious circumstance connected with Don Carlos, which, if correct, would make our Secretary for Foreign Affairs in some measure responsible for the escape of the Spanish Pretender, and his being enabled to reach his faithful adherents on the northern frontier. On the arrival of Don Carlos in England, it is said a difference of opinion took place between Prince Talleyrand and Lord Palmerston, relative to the disposal of him. The altercation produced a quarrel, and they were many days without seeing each other, during which time Don Carlos started. In order to effect his escape he feigned an inflamation of the face, and one of his servants was placed in his bed to represent him and his complaint. Lord Palmerston, however, was made acquainted with his disappearance a few hours after his departure, but did not send any notice of it to Prince Talleyrand until it was too late to catch the fugitive.—*Times, Sept.* 22.

QUEEN-SQUARE.—Mrs. Mary Mitchell, a black woman, well known in the purlieus of the Almonry, was on Saturday charged before Mr. Gregory with being very disorderly on the previous evening. The defendant entertains some strange notions of the privileges which the Slavery Abolition Act has given to the negroes. On the previous evening she abused, in the most disgusting language, a man for having merely looked at her, and created a great disturbance in the neighbourhood.

Mr. Gregorie.—What have you got to say to the charge?

Mary Mitchell.—Me free nigger now, him no ought take me to station; me's room all de same as my castle; dere is dat fellow Massa Mooney, he first kick up all de bobbery, I hab de law of him now, he call me nigger slave, and all man know we be mancibated.

Mrs. Mooney, an old woman, here stepped forward and begged for Heaven's sake that something might be done with Mrs. Mitchell, for she had got it into her head that the negroes might do just as they pleused, and that no law could touch them.

Mary Mitchell.—So dey can; now all niggers free. I nebber walk in Westminster now; I hab live wid my man weddy spectable this five years, and now I walk in de City wid de gentlemen on de Change, and dey tell me and say, "Mary Mitchell, all de nigger may do as dey please."

Mr. Grogorie told her that he should commit her for 10 days as a disorderly prostitute.

Mary Mitchell.—Send a free nigger to prison! bery well; I tell my friend on de Change, and I make him take de law for me, and a send you all to prison; a low vulgar set, ebery one.

Mary Mitchell was then locked up.—*Times.*

TO ADVERTISERS.

THURSDAY next, being New Year's Day, Advertisements for the Paper of Friday will only be received at this Office until Wednesday Afternoon at Four o'Clock.

SAVING'S BANK.

NOTICE is hereby given that the Saving's Bank will be closed after TUESDAY, the 30th, and will open again on SATURDAY, the 10th of January next.

JOHN CENTLIVRES CHASE, Secretary.

Cape Town, Dec. 24, 1834.

JUST RECEIVED PER "KERSWILL."

A FRESH Investment of Plated, Tubed, and plain Squares and a patent Semi Grand Piano Forte, from the well known house of *Stodart & Son*, by whom they are warranted, being expressly manufactured for an Eastern climate.

Piano Forte, flute, violin, guitar, violincello, and vocal Music of the latest and most admired compositions; Clarionets, Flutes, Oboes, Guitars, and Violins of every description; Italian and English harp, guitar, violin, and violincello gut and silver Strings for said instruments; Piano Forte, steel, and brass Wire; Pitchforks and Tuning Hammers: violincello, tenor and violin Bows; Music Paper and Books; Accordeons, with 5, 6, 7, and 8 chords, with mutation; elegant and plain Violin Pegs, Tail Pieces, Bridges &c. &c.

Clothes, hair, nail, tooth, shaving, and shoe Brushes. A great variety of fancy and plain Walking Sticks, with Life Preservers; Oval Daggers and Swords; also, a

Select Assortment of

Reeves & Sons cases of 9, 12, 18, and 24 Colors, fitted up with slabs, saucers, glasses, and drawers complete; loose Water Colors, assorted; paper Boxes, prepared Pencils, China Palets, Tiles and Slabs, drawing Portfolios, &c. &c.

Plain and Music Albums, of various sizes; elegant and plain Blotters, with and without locks; Kershaw's Luna and Peruvian Pens, &c. with a great variety of Papers, consisting in 4to Yellow wove Post, Hot-pressed, Laid, Blue-wove, Blue-wove Foolscap, Double-crown, Printing, Demy, Royal, Cartridge and Bag Cap.

N.B. Piano Fortes let out on hire, repaired and tuned, or kept in order, either in Town or Country, by single, quarterly half yearly, or yearly, on the most reasonable terms by E. J. BAILEY, at J. F. ASCHEN'S

Where the before-mentioned articles will be open for sale on the most reasonable terms, immediately on the same being unpacked.

Cape Town, Dec. 23, 1834.

SITUATION WANTED.

A RESPECTABLE middle aged Man, lately from England, wishes for Employment in a Merchant's Store or Counting-house — would have no objection to engage as English Tutor in a Family, where a knowledge of the Dutch Language would not be required.—Address, A. N., at the Office of this Paper.

FOR PRIVATE SALE.

TWO pieces of Ground, containing about 30 House Erven, —one piece situate opposite the New Church, and the other opposite the Orphan House; the Purchase Money can remain on interest;—should these Erven not be disposed of on the 15th January, 1835, they will be publicly Sold.—Apply at No. 101, Loop-street.

PUBLIC SALE AT SWELLENDAM.

THE Executors of the late Mr. STYN, Sen., and surviving Widow, M. E. DU PREEZ, will cause to be Sold, on the 9th and 10th of January, 1835, the perpetual Quit-rent Place, Kliprivier, situate in the vicinity of this Village, on which the following Buildings are erected:—

1. A beautiful nearly new built Dwelling House, containing a Hall, 4 Rooms in front, 2 back Rooms, 2 Pantries, a Kitchen with a servants' Room.
2. A new Wine Store.
3. A large servant's Apartment.
4. A large Building, used as a Shop, with Stabling adjoining.

Further, two separate pieces of Garden Ground, planted with all sorts of Fruit Trees, and 10,000 Vines, now but 8 years old

The Place is well provided with Water throughout the year, and land for 10 muids of Grain can be watered, and is well adapted for Cattle.—The same will be put up first in three Lots, and afterwards in one.

A good opportunity offers itself, for the erection of a Water Mill, for which the Wood-work is nearly completed.

Also will be Sold, a half Share in the place the Wagschaal, with good Buildings thereon, situate at the other side of Breede River, and adjoining the aforesaid place, Klip River, offering an excellent opportunity for the breeding of Merino Sheep.

Finally, household Furniture of all sorts, cellar and farming Implements, Wagons, Carts, Horses, breeding Cattle, 400 Wethers, and 40 Oxen;—as also the Apprenticeship of the Apprentices belonging to the said Estate.

A. P KEYTER, P. G. STEYN, } Agents.

Swellendam, Nov. 17, 1834.

NOTICE TO CREDITORS & DEBTORS.

ALL Persons having Claims against the Estate of the late M. STYN, Sen., and surviving Widow, M. E. STYN, born DU PREEZ, are hereby called upon to forward them within three Months from this date, to the Undersigned, and all those standing indebted to the same are hereby called upon to discharge their Debts within the said period.

Swellendam, A. P. KEYTER, P. G. STYN, } Agents.

Dec. 12, 1834.

PUBLIC SALE.

ON the 29th and 30th inst., at the House, No. 33, Long-street, of different sorts of Merchandize, Cases, Shelves, household Furniture, &c. &c., all without Reserve.

JAN DE WIT.

PEREMPTORY SALE OF A FARM AT CALEDON.

MR. ISAAC DE MELANDER will cause publicly to be Sold to the highest bidder, on MONDAY, the 29th inst., at the Office of the Undersigned, his well known fertile Farm, Leeuwen River, near Caledon, having excellent sowing lands, also fit for all sorts of Cattle, and sufficiently provided with Water throughout the year.

The said Farm remains in the meanwhile for Private Sale, and the Conditions of Sale will be made known on application to the Undersigned, or the Seller himself.

M. C. A. NEETHLING, q.q.

No. 7, Dorp-street, Stellenbosch, Dec. 15, 1834.

☞ At the same time will be Sold about 300 Merino Ewes

FRESH GENUINE HALLISH MEDICINES.

Notice.

MR. CARL FRIEDRICH JURITZ, Apothecary, in Cape Town, is hereby, by and with the approbation of the Supreme Directory of the Frankish Institution for Orphans at Halle, appointed our Sole Commissioner at the Cape of Good Hope, so that from the date hereof our Hallish Medicines will be sent direct from our Orphan House to that Gentleman only, and to no other person residing at the Cape of Good Hope.

For the better security of the purchasers of said Medicines, we have requested Mr. CARL FRIEDRICH JURITZ to cause his Seal to be affixed to the Medicines, received by him from us, and we can therefore recommend all such Medicines, on which our and his Seal is found, as Genuine Hallish Orphan House Medicines.

Halle, the 20th June 1834.

The Medical Committee of the Hallish Orphan House.

(L. S.) (Signed) DR. C. W. S. v. MADAI.

That Doctor v. MADAI, as Director of the Hallish Orphan House Medical Committee, is authorized to give the above Notice, and that I, as Director of the Frankish Orphan House Institution, concur therewith, I hereby affirm.

Halle, 20th June 1834.

(L. S.) (Signed) DR. HERMAN NIEMEYER.

With reference to the above Notice, I hereby inform the Public that the first consignment of fresh Hallish Medicines has been already received, and unpacked, by the Hambro Ship *Die Aufgehende Sonne*, while henceforth regular consignments will be made three or four times in a year to the Cape. These Medicines will at first be vended only in Cape Town, in my Dispensary No. 28, Burg-street, next to the Wesley Chapel, at the most moderate prices, and are conformably to the wishes of the Directory of the Hallish Orphan House, stamped with my Seal and Signature, which is the chief and securest mark of its being genuine.

(For the prices of the medicines see the Dutch.)

C. F. JURITZ.

Cape Town, 15th December 1334.

The Undersigned further begs to inform the Gentlemen of the Medical Profession, that he has received fresh Narcolic Extracts of Aconitum, Belladonna, Hyoseyami, &c. and their Herbs, together with Cicuta viros, Conium macul, Gratiol, and also, Morphium pur:, Strychn: nitr:, Emetin, Piperin, Veratrin, Kreosot, and Eupion, &c. &c.

C. F. JURITZ.

☞ Fresh and superior Selter water by the dozen and single can, Lemon Syrup, Soda and Seidlitz Powders, of the best quality, may be had, always fresh.

WANTED,

A STEADY Person, who understands the English and Dutch Languages, and has some knowledge of Accounts. —For particulars apply by Letter, to Mr. ROSE, Commercial Exchange.

Cape Town, Dec. 23, 1834.

TO LET,

A HOUSE, situate in Leeuwe street.—Apply to J. M. HANCKE.

A PUBLIC SALE will be held TO-MORROW MORNING (Saturday, the 27th instant), at the Stores of Mr. R. J. JONES, on the Parade, of sundry remnants of Consignments, including brown Earthenware, bottled Ale, preserved Meats, &c. &c.

Without Reserve.

Also, 4 cases Castor Oil, and a few bales Bengal Chintzes.

THOMSON, WATSON, & Co.

PUBLIC SALE.

TO-MORROW Saturday the 27th instant, at 11 o'Clock in the Morning, (if not previously disposed of,) will be publicly sold to the highest bidder, payable in three instalments his Place with a complete Windmill erected thereon, adjoining the place of P. G. BRINK, Esq.

Rondebosch, Dec. 8, 1834. S. HEUSER.

ON SALE,

AT THE STORES OF THE UNDERSIGNED,

BEST Memel and Dantzic Timber, Cedar-wood in logs or planks; Wainacot, Oak, Stinkwood in logs; Petersburg Planks and Deals, best quality, 11 X 3, and 9 X 3, from 12 feet to 22 feet long; also a select assortment of Ironmongery, Brassware and Cuttlery, per late arrivals, at moderate Prices.

EDWARD DURHAM,

No. 3, Grave-street.

PUBLIC SALE,

OF HOUSEHOLD FURNITURE, &c. &c.

ON the 5th January, 1835, will be Sold, at the Vendue-Office of the Undersigned, different sorts of Household Furniture, among which, a beautiful silver mounted Cabinet, a ditto ditto Bureau, an eight-day Clock, two large Mirrors, two hall Lamps, Bedsteads, Chairs, Tables, Cases, water Half-anms, Buckets, and other Kitchen Utensils; a folio Bible, with plates; as also a quantity of Merchandize, without the least Reserve.

P. F. R. DE VILLIERS, Vend. Adm.

Vendue Office, Church-square, Dec. 23, 1834.

PUBLIC SALE OF MERCHANDIZE.

ON TUESDAY, the 6th January next, will be Sold, at the Vleesch Banks Post, a great quantity of Merchandize.

P. F. R. DE VILLIERS, Vend. Adm.

Vendue Office, Church-square, Dec. 23, 1834.

Public Sale of excellent fat Sheep.

ON the 10th January, 1835, will be Sold, on the Place of Mr. M. DE JAGER, at Tygerberg, 1500 excellent fat Wethers.

P. F. R. DE VILLIERS, Vend. Adm.

Vendue Office, Church-square, Paarl, Dec. 24, 1834.

PUBLIC SALE OF HORSES.

ON the 12th January, 1835, the Undersigned will hold a Public Sale at the place of Mrs. the Widow BREDENKAMP, at Kooberg, of 80 Horses, being Stallions and breeding Horses; and on the 15th of the same Month, at the place of Mr. P. MOSTERD, behind the Paarl, of 50 do. do.

P. F. R. DE VILLIERS, Vend. Adm.

Vendue Office, Church-square, Dec. 23, 1834.

SALE OF HOUSE ERVEN WITHOUT RESERVE.

ON MONDAY, the 5th January, 1835, immediately after the Sale of the Government Erven, the Undersigned will cause to be publicly sold some fine House Erven, situate next to the House of Mr. FRANCIS COLLISON, along the Somerset Road.

G. H. MEYER.

CHEAP SUGAR.

THE Undersigned has for sale superior Mauritius Sugar.

ERNST LANDSBERG.

TWO HOUSES TO LET,

ONE situate No. 38, Loop-street, provided with a Shop with glass cases, shelves, &c. &c.; and the other No 15, Wale-street, provided with a Stable and Forage Loft.—For further particulars application is to be made to

N. J. LOTZ, Broker and Agent,

No. 101, Long-street.

THE Undersigned will Let his HOUSE and PREMISES in Plein-street, containing, on the ground floor, three Rooms, Hall, and Ironing-room, besides Kitchen and other Out-buildings; and on the upper floor, five Bedrooms, also Water laid on in the back Yard. &c. &c.

JOS. DAY.

PUBLIC SALE.

ON MONDAY MORNING, the 29th Dec., a Public Sale will be held at his House in Plein-street, of the whole of his Stock, consisting in, Silks, Sattins, Sarsenett and Ribbons, of a very great variety of sorts; real Lace, Muslins, silk and gauze Handkerchiefs, silk Gloves and Hose, Hosiery, Gloves Ladies Shoes, and a variety of other Articles too numerous to Advertise.

JOS. DAY.

FOR SALE,

AN Iron Pump, with adout 20 feet Leaden Pipe attached thereto, to sink down a well.—Apply at the Office of this Paper.

THE Undersigned, duly qualified thereto, by the Owners of the Turf Club House, at this place, will cause to be Sold, about the latter end of the month of January next (the day hereafter to be fixed), the said well built Turf Club House, with two adjoining Buildings, situate in the best part of the Village, and well adapted for Trade.

J. A. MADER,
P. VAN DER BYL,
P. A. CLOETE.

Stellenbosch, Dec. 22, 1834.

TO LET—A healthy Wet Nurse.—Apply at No. 12, Boom-street, to G. SCHOLTZ.